ΙΕΡΟΙ ΤΟΠΟΙ & ΚΕΝΤΡΑ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ

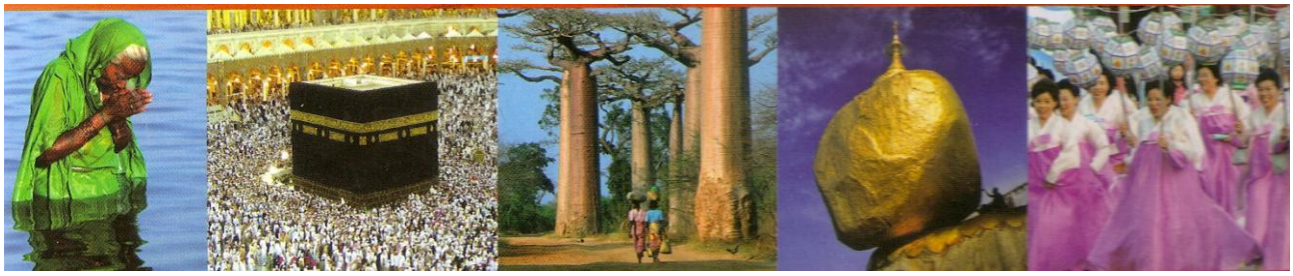

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή…….....3
Μεξικό - Οι πυραμίδες των Μάγιας……...…….4
Περού: Μάτσου Πίτσου…….,……8
Περού: Οι γραμμές των Νάζκα……...10
Κίνα: Ο ναός του Ουρανού …….....……...12
Κίνα: Ο ναός Λάμα …….....…...12
Κίνα: Το μοναστήρι Πο Λιν …….....……...13
Μ. Βρετανία : Οι μεγάλιθοι του Στόουνχετζ…….....14
Ιαπωνία: Το όρος ιερό της Ιτσουκουσίμα……...15
Ιαπωνία: Το όρος Φούτζι Σαν……17
Γερμανία : Ο καθεδρικός ναός του Άαχεν……..19
Γαλλία: Ο καθεδρικός ναός της Ρενς…… 22
Γαλλία: Το αβαείο του Σαν Μον Μισέλ……24
Ιράκ: Μεσοποταμία - Ζιγκουράτ …… .25
Τουρκία: Γκεμπεκλί Τεπέ……28
Ισραήλ – Ιερουσαλήμ: Το τείχος των δακρύων…… .29
Ισραήλ – Ιερουσαλήμ: Ο ναός της Αναστάσεως…… 31
Ισραήλ – Ιερουσαλήμ: Το τέμενος του Ομάρ……..36
Σαουδική Αραβία: Μέκκα – Ο βράχος Κααμπά……..45
Αιθιοπία: Οι Λαξευτοί Ναοί της Λαλιμπέλα……...47
Χιλή: Νησί του Πάσχα - Αγάλματα Μοάι ……..48
Ινδία : Ο ιερός ποταμός - Γάγγης……50
Νεπάλ : Κατμαντού – Η ζωντανή Θεά Κουμάρι…… 53
Νεπάλ : Κατμαντού – Η στούπα Μπουντανάθ……55
Νεπάλ : Κατμαντού – Η στούπα Σουαγιαμπουνάθ……..57
Νεπάλ : Μπακταπούρ – Το ιερό της Λάκσμι ……58
Νεπάλ : Πασουπατινάθ – Το ιερό του Σίβα……59
Αιγυπτος; Το όρος Σινά……...60
Ιορδανία: Πέτρα …… 61
Ελλάδα: Χαλκιδική - Άγιο Όρος……63
Ελλάδα: Πάτμος – Το σπήλαιο της Αποκάλυψης……81

Επίλογος…….....…….....83
Βιβλιογραφία…….....84
Οι ομάδες μαθητών…….....84-85

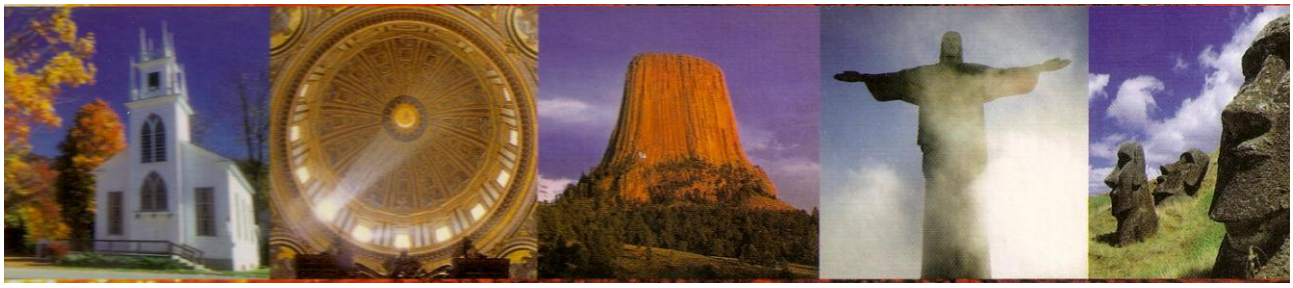

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το αντικείμενο της εργασίας μας ήταν η γνωριμία με ιερούς τόπους, μνημεία, λατρευτικά κέντρα, τόπους μυστηρίου, ιερά προσκυνήματα, σύγχρονα αλλά και του παρελθόντος, σε όλο τον πλανήτη, ιεροί τόποι του χριστιανισμού, άλλων μεγάλων θρησκειών, αλλα και θρησκευτικών αντιλήψεων που έσβησαν με το πέρασμα του χρόνου.
Η έρευνά μας ήταν ένα ταξίδι σε διάφορα μέρη της γής, από το Περού μέχρι την Ιαπωνία, αλλά και στο μακρυνό παρελθόν της ανθρώπινης ιστορίας απο τον πρώτο "ναό" του κόσμου στο 11.000 π.χ. μέχρι σύγχρονα λατρευτικά κέντρα διαφόρων θρησκειών.

Ας ταξιδέψουμε στο χρόνο με το «Γκεμπεκλί Τεπέ» και τα «Ζιγκουράτ».

Ας ρίξουμε λίγο φώς στα μυστικά που κρύβουν τα «Αγάλματα Μοάι»,
το «Στόουνχετζ» και οι «γραμμες των Νάσκα».

Ας γνωρίσουμε πολιστισμούς που χάθηκαν, όπως των Μάγιας με τις «πυραμίδες» τους, και των Ίνκας με το «Μάτσου Πίτσου».

Ας ρίξουμε μια ματιά στο τι σημαίνει «Ιεροσόλυμα», «Μέκκα»,
«Ναός Λάμα», «Άγιο Όρος», «Ναός του Ουρανού», «Γάγγης»,
«Στούπα Σουαγιαμπουνάθ», «Σαν Μον Μισέλ», «Ιτσουκουσίμα»,
για τις θρησκείες και τους πιστούς του κόσμου…

ΜΕΞΙΚΟ
ΟΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΩΝ ΜΑΓΙΑ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΡΟΦΟΡΙΕΣ

Οι Μάγια είναι ένας λαός Ινδιάνων της Κεντρικής Αμερικής. Καταλαμβάνει μια συνεχή έκταση στο νότιο Μεξικό, στη Γουατεμάλα και στο βόρειο Μπελίζε και μιλά διάφορες γλώσσες της γλωσσικής οικογένειας των Μάγια. Οι αρχαιολόγοι και οι ερευνητές των Μάγια διαίρεσαν τις περιοχές που ζούσαν οι λαοί των Μάγια σε 3 ζώνες- βόρεια, κεντρική, νότια. Η γεωγραφική, αυτή, διαίρεση συμπίπτει και με την γλωσσική διαίρεση.

Πριν από τη κατάκτηση του Μεξικού από τους Ισπανούςοι Μάγια είχαν αναπτύξει τον λαμπρότερο πολιτισμό του Δυτικού Ημισφαιρίου. Ασκούσαν τη γεωργία, έκτιζαν πέτρινα σπίτια και πυραμιδοειδείς ναούς, κατεργάζονταν τοχαλκό και το χρυσό, γνώριζαν την υφαντουργία και χρησιμοποιούσαν μια μορφή ιερογλυφικής γραφής. Οι ρίζες του πολιτισμού των Μάγια φτάνουν πολύ πίσω στην προϊστορία, πέρα από τα 2000 π.Χ. όπου αντιστοιχεί η Αρχαϊκή περίοδος. Μετά αρχίζει η Προκλασική περίοδος που χρονολογείται από το 2000 π.Χ. μέχρι το 250 μ.Χ. Ακολουθεί η Κλασική περίοδος μέχρι το 1000 μ.Χ. Τέλος από το 1000-1540 χρονολογείται η Μετακλασική περίοδος.

Τα κέντρα των μεγάλων πόλεών τους περιλάμβαναν μια ορθογώνια πλατεία που περιβαλλόταν από τις τρεις ή τέσσερις πλευρές της από τεχνητούς λόφους ή εξέδρες. Πολλές φορές αυτές οι πλατείες ήταν χτισμένες σε τεχνητά επίπεδα αναχώματα. Στην επίπεδη επιφάνεια των ψηλών πυραμίδων χτίζονταν ναοί. Στις πλατείες υπήρχαν και χαμηλές πυραμίδες που χρησίμευαν για βάσεις ανακτόρων με πολλά δωμάτια που ανήκαν, κυρίως, σε αριστοκράτες. Τα μικρά κέντρα αποτελούνταν από μια πλατεία, τα μεγάλα, όμως, είχαν αρκετές που κάλυπταν τεράστιες εκτάσεις. Ένα άλλο χαρακτηριστικό των πόλεων ήταν το γήπεδο όπου παίζονταν το πολύ διαδεδομένο παιχνίδι της μπάλας.

Τα αρχαιολογικά μνημεία που διασώθηκαν μέχρι τις μέρες μας, μας επιτρέπουν να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι ο πολιτισμός τους έφτανε στο επίπεδο των περισσότερο γνωστών πολιτισμών της αρχαιότητας, της Ελλάδας,Αιγύπτου, Ινδίας κ.ά. Ανάπτυξαν σημαντικά την αρχιτεκτονική τους, δείγματα της οποίας έχουμε αρκετά. Έφτιαξαν πυραμίδες, ναούς, άλλα κτίρια που στολίστηκαν με αξιοθαύμαστα κομψά σχέδια, γλυπτά και ζωγραφιστά. Όπως όλες οι φυλές της Αμερικής, έτσι και οι Μάγια χτυπήθηκαν σκληρά απ' τους Ισπανούς κατακτητές και σιγά - σιγά άρχισαν να εξαφανίζονται.

ΤΑ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

ΠΥΡΑΜΙΔΑ ΤΣΙΤΕΝ ΙΤΖΑ

Το Τσιτσέν Ιτζά είναι μια μεγάλη προκολομβιανή αρχαιολογική περιοχή που χτίστηκε από τον πολιτισμό των Μάγια και που βρίσκεται στο βόρειο κέντρο της χερσονήσου Γιουκατάν, στο σημερινό Μεξικό.

Το Τσιτσέν Ιτζά ήταν σημαντικό περιφερειακό κέντρο στα βόρεια πεδινά των Μάγια από την Ύστερη Κλασική μέσω της Ύστερης Κλασικής και εώς τα αρχικά στάδια της Πρόωρης Μετακλασικής περιόδου. Η περιοχή εκθέτει ένα πλήθος αρχιτεκτονικών μορφών, από αυτέ που καλούνται "Μεξικανικές" και ενθυμίζουν της μορφές που βλέπουμε στο κεντρικό Μεξικό στο ύφος Puuc των Μάγια των βόρειων πεδινών. Η παρουσία κεντρικών μεξικανικών μορφών θεωρούνταν κάποτε ως αντιπροσωπευτική της άμεσης μετανάστευσης ή ακόμα και της κατάκτησης από το κεντρικό Μεξικό, αλλά οι περισσότερες σύγχρονες ερμηνείες βλέπουν την παρουσία αυτών των μη-Μάγια μορφών περισσότερο ως αποτέλεσμα της πολιτιστικής διάχυσης.

Τα αρχαιολογικά στοιχεία, όπως τα στοιχεία πυρκαγιάς σε διάφορες σημαντικές δομές και αρχιτεκτονικά συγκροτήματα, υποδεικνύουν ότι η κατάρρευση της Τσιτσέν Ιτζά ήταν βίαιη. Μετά από την πτώση της ηγεμονίαςτου Τσιτσέν Ιτζά, η περιφερειακή δύναμη του Γιουκατάν μετατοπίστηκε σε ένα νέο κέντρο στο Μαγιαπάν.

Σύμφωνα με την Αμερικανική Ανθρωπολογική Ένωση, τα ερείπια του Τσιτσέν Ιτζά είναι ομοσπονδιακή ιδιοκτησία, και η διαχείριση της περιοχής ανήκει στο Εθνικό Ίδρυμα Ανθρωπολογίας και Ιστορίας (Instituto Nacional de Antropología e Historia, INAH) του Μεξικού. Το έδαφος κάτω από τα μνημεία, εντούτοις, ανήκει στην οικογένεια Barbachano.

Η αρχαία πόλη Παλένκε

Οι Μάγιας εγκαταστάθηκαν στην περιοχή το 100 μ.Χ. και κατά τη βασιλεία του Πακάλ η πόλη απλωνόταν σε 20 χλμ. Τότε χτίστηκαν τα περισσότερα εντυπωσιακά κτίσματα με χαρακτηριστικό τους τις οδοντωτές στέγες και τα ανάγλυφα. Ο διάδοχος Τσαν Μπαλούμ έχτισε τα κτίρια της Πλατείας των Ναών του Ηλιου, και τοποθέτησε μεγάλες πέτρινες αφηγηματικές επιγραφές. Μετά τον θάνατό του η πόλη έπεσε σε μαρασμό και εγκαταλείφθηκε γύρω στα 1000 μ.Χ., πιθανόν από εισβολές άλλων φυλών.
Οι πρώτες εργασίες για συντήρηση και αναστήλωση ξεκίνησαν το 1940 από τον αρχαιολόγο Αλμπέρτο Ρουίς Λουιγέρ. Σήμερα όλη η ζώνη εκτείνεται γύρω στα 8 χιλιόμετρα μέσα στο δάσος και μέχρι στιγμής από τα 500 κτίσματα έχουν αναστηλωθεί μόλις τα 34: το Κεντρικό και το Βόρειο Συγκρότημα που χωρίζονται από το ρυάκι Ιελ Οτολούμ.
Από σημαντικά τα κτίσματα της περιοχής είναι:
το Γήπεδο της Πελότας - απαραίτητο για το τελετουργικό σε κάθε πόλη, ο Ναός του Κόμη (647 μ.Χ.), όπως έμεινε γνωστό το κτίσμα που κατοίκησε ο κόμης Ντε Βαλντέκ, αλλά και ο Ναός του Επιθανάτιου Φεγγαριού. Επίσης εκατοντάδες ναοί και κτίσματα σε ερείπια μισοθαμμένα βρισκονται σε διάφορα μονοπάτια στη βαθιά ζούγκλα.

Ο Ναός του Ηλιου

Το οικοδόμημα που βλέπουμε σήμερα χτίστηκε προς το τέλος της κλασικής περιόδου των Μάγιας και πρόκειται για έναν ναό που αποτελείται από διάφορους μικρούς ναούς πάνω σε κλιμακωτές πυραμίδες. Τέσσερα πατώματα πάνω σε μια πυραμοειδή βάση που όλο και στενεύουν προς τα πάνω.
Θεωρείται το τελειότερο οικοδόμημα των Μάγιας και το «σαμάρι» της στέγης του ναού - μια προεξέχουσα οδοντωτή ανάγλυφη πέτρινη πλάκα - ήταν καλυμμένο από διακοσμήσεις με στόκο. Ο κυρίως ναός αποτελείται από δύο παράλληλες στοές. Στη δεύτερη στοά στη σκαλιστή πλάκα με τα ιερογλυφικά σε δύο σειρές, υπάρχουν οι αναπαραστάσεις με τους ιερείς που κάνουν προσφορές και το κεντρικό μοτίβο με το σύμβολο του Ηλιου.

ΠΕΡΟΥ

Μάτσου Πίτσου

Η αρχαία πόλη Μάτσου Πίτσου που βρίσκεται στο νότιο Περού είναι το αντιπροσωπευτικό δείγμα του πολιτισμού των Ίνκας, που χάθηκε με απότομο τρόπο και που η εξέλιξη του ήταν και θα παραμείνει θέμα συζήτησης.

Χαρακτηριστικά της περιοχής

Το Μάτσου Πίτσου στη γλώσσα Κετσουα σημαίνει «αρχαίο βουνό». Βρίσκεται σε υψόμετρο 2700 μέτρων στη Σιέρα Βιλκαμπαμπα, στην αριστερά όχθη του παραπόταμου του Βιλκανοτα Ουρουμπαμπα. Απέχει 80χιλιομετρα από την πόλη Κούσκο.

Το χρονικό της ανακάλυψης

Η πόλη ανακαλύφθηκε το 1911, στις 24Ιουλιου, από τον Αμερικανό ιστορικό και αρχαιολόγο Χιραμ Μπινγκαμ. Ο Μπινγκαμ ήταν γιος ενός προτεστάντη ιερέα και είχε σπουδάσει Ιστορία και Πολιτικές Επιστήμες στο Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ.

Η ιστορία

Η δυσπρόσιτη του Μάτσου Πίτσου έκανε πολλούς να πιστέψουν ότι ήταν το τελευταίο καταφύγιο των Ίνκας, στον αγώνα τους ενάντιων των Ισπανών. Δηλαδή πολλοί πίστεψαν ότι ήταν η θρυλική Βιλκαμπαμπα λα Βιεχα που ίδρυσε ο βασιλείας των Ίνκας Μανκο Ίνκας. Η πραγματικότητα είναι ότι το Μάτσου Πίτσου χτίστηκε το 1460 και χρησίμευε ως αστρονομικό παρατηρητήριο με αρχείο χρονολόγησης , λατρευτικό κέντρο και ως θερινά ανάκτορα των βασιλέων.

Ο χώρος

Η πρόσβαση στην πόλη δεν είναι εύκολη καθώς η πορεία, μέχρι τα 2.350 μ. υψόμετρο, γίνεται

μόνο με τρένο ενώ το υπόλοιπο τμήμα ο επισκέπτης το κάνει πεζοπόρος. Η αρχαία είσοδος της πόλης ήταν από τη νότια πλευρά και όχι από τη δυτική που είναι σήμερα για τους επισκέπτες. Στο Μάτσου Πίτσου προσδιορίζονται δυο οικοδομικές φάσεις, η πρώτη του 1460 επί της βασιλείας του Ίνκας Πατσακουτι { 1438-1471 } και η δεύτερη του 1530,του Μανκου Ίνκας. Έχουν μετρηθεί στη πόλη 200 κτίσματα που χωρίζονται μεταξύ τους με τοίχους, ανοιχτούς χώρους σαν πλατείες και μονοπάτια. Η πόλη χωρίζεται σε δυο τομείς που τους χωρίζει μια μεγάλη πλατεία. Οι δυο τομείς είναι ο Αστικός τομέας και ο Αγροτικός τομέας. Ο Αστικός τομέας βρίσκεται στο βόρειο τμήμα της πόλης και περιλαμβάνει όλα τα τελετουργικά και διοικητικά κτίρια της πόλης μαζί με τα οικήματα, καθώς και τέσσερις πλατείες. Τα κυριότερα μνημεία είναι:

- *Ο Ναός του Ήλιου (Τορεόν), ήταν ένα θρησκευτικό συγκρότημα κτισμάτων με σκοπό τη διενέργεια ιεροτελεστιών και αστρονομικών μετρήσεων.*
- *Η ιερή πλατεία, με τρία μεγάλα κτίρια που τους έχουν δοθεί τα ονόματα Τέμπλο δε λας Τρες Βεντάνας, Κυρίως Ναός και Ναός του Ιερέα. Και τα τρία κτίσματα έχουν κτιστεί με τεράστιους τετράγωνους λίθους λευκού γρανίτη, οι οποίοι είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένοι και δίχως κενά μεταξύ τους.*
- *Η Ιντιουατάνα, που σημαίνει «εκεί που ενώνει ο ήλιος», είναι ένας τεράστιος γρανιτένιος λίθος που χρησιμοποιούνταν για αστρονομικές παρατηρήσεις.*
- *Το συγκρότημα του Κόνδορα ή αλλιώς Συγκρότημα των Φυλακών όπου ανακαλύφθηκαν πολλά κτίσματα με υγρά υπόγεια και κόκαλα ζώων. Πιθανότατα εκεί φυλάσσονταν τα ιερά ζώα προς θυσία. Τα ονόματα του συγκροτήματος επινοήθηκαν από τον λαξευμένο κόνδορα που υπάρχει πάνω σε έναν μονόλιθο και από τα υγρά υπόγεια που προαναφέρθηκαν.*

Ο Αγροτικός τομέας χωρίζεται από τον Αστικό με μια μεγάλη πλατεία και μια αποξηραμένη τάφρο ενώ βρίσκεται στο νότιο τμήμα της πόλης. Εκεί βρίσκονται όλοι οι αποθηκευτικοί και λειτουργικοί χώροι της πόλης. Στο ακραίο νότιο τμήμα του τομέα εντοπίζονται πολλές κατοικίες ενώ στο ψηλότερο μέρος του τομέα διακρίνεται η Άνω νεκρόπολη, όπου εντοπίστηκαν πολυάριθμοι τάφοι με 135 λείψανα γυναικόπαιδων, πράγμα το οποίο δημιούργησε ερωτηματικά στους ερευνητές και αρχαιολόγους της πόλης. Τύρω από τα οικήματα βρίσκονται αποθήκες και μεγάλοι περίβολοι οι οποίοι αποτελούν δείγμα τις περουβιανής αγροτικής καθημερινής ζωής.

Γραμμές των Νάζκα

Οι Γραμμές των Νάσκα είναι μία σειρά αρχαίων γεωγλυφικών στην έρημο Νάσκα του Περού. Καλύπτουν μία έκταση μεγαλύτερη των 500 τετραγωνικών μέτρων, ανάμεσα στις πόλεις της Νάσκα και Πάλπα και αποτελώντας Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της ΟΥΝΕΣΚΟ. Παρόλο που μερικά από τα σχέδια μοιάζουν να είναι της φυλή Παράκας, οι επιστήμονες πιστεύουν πως οι Γραμμές της Νάσκα δημιουργήθηκαν από τη φυλή Νάσκα γύρω στο 200π.χ - 700 π.χ. Οι εκατοντάδες ξεχωριστές μορφές που σχηματίζονται από τις γραμμές, διαφέρουν από τα πιο απλά γεωμετρικά σχήματα, μέχρι σχέδια λάμα, αραχνών, καρχαριών, μαϊμούδων κ.α.

Οι γραμμές δημιουργήθηκαν σκάβοντας την κόκκινη επιφάνεια της ερήμου, μέχρι να φανεί το άσπρο στρώμα άμμου που βρίσκεται από κάτω. Υπάρχουν εκατοντάδες απλές γραμμές ή γεωμετρικά σχήματα, και παραπάνω από 70 σχέδια ζώων, πτηνών, ιχθύων και ανθρώπων. Τα μεγαλύτερα σχέδια έχουν μήκος μεγαλύτερο των 200 μέτρων. Η σημασία των γραμμών αποτελεί αμφιλεγόμενο ζήτημα για τους επιστήμονες.

Χάρη στο ξηρό, και σταθερό κλίμα της περιοχής, καθώς και στη γεωγραφική απομόνωση της, το μεγαλύτερο μέρος των γραμμών έχει συντηρηθεί. Παρόλα αυτά εξαιρετικά ασυνήθιστες κλιματικές αλλαγές μπορούν να αλλοιώσουν τα σχέδια.

Η πιο λογική εξήγηση είναι ότι ο λαός Νάσκα τις δημιούργησε για να τις βλέπουν από ψηλά οι θεοί. οι γραμμές είχαν ως στόχο να διατελέσουν ως είδος παρατηρητηρίου, που να δείχνει προς το μακρινό σημείο του ορίζοντα όπου ανατέλλουν ή δύουν ο ήλιος και άλλα ουράνια σώματα κατά τα ηλιοστάσια. Πολλοί προϊστορικοί πρωτόγονοι λαοί στην Αμερική και σε άλλα μέρη του κόσμου κατασκεύαζαν έργα με τη γη που συνδύαζαν την αστρονομική παρατήρηση με την θρησκεία τους, όπως έγινε και στο Στόουνχετζ της Αγγλίας. Παρά τις συνεχείς έρευνες και διατυπώσεις θεωριών που έχουν γίνει ως σήμερα, κανείς δεν μπορεί να εξηγήσει πλήρως τον λόγο που δημιουργήθηκαν οι γραμμές, ενώ παράλληλα κάποιες από τις απεικονίσεις δεν έχουν ερμηνευθεί πλήρως.

Το 1985 ο αρχαιολόγος Johan Reinhard δημοσίευσε δεδομένα που ανέφεραν ότι στον πολιτισμό της φυλής Νάζκα, από την αρχαία περίοδο ως και πιο πρόσφατα, ήταν κυρίαρχη η λατρεία των βουνών και άλλων πηγών νερού και διατύπωσε τη θεωρία ότι οι γραμμές και οι μορφές ήταν μέρος θρησκευτικών πρακτικών που περιελάμβαναν τη λατρεία θεών οι οποίοι σχετίζονται με το νερό, ενώ προσέθεσε στη θεωρία του και το ενδεχόμενο οι γραμμές αυτές να αποτελούν ιερά μονοπάτια που οδηγούν σε χώρους λατρείας των θεοτήτων.

Οι γραμμές έχουν βάθος από 10 έως 30 εκατοστά και θα μπορούσαν να σβηστούν από το νερό Η Νάσκα έχει δεχτεί ανέκαθεν ελάχιστη ποσότητα βροχής. Όμως τώρα παρουσιάζονται μεγάλες αλλαγές στις καιρικές συνθήκες σε όλο τον κόσμο. Οι Γραμμές δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν δυνατή βροχή χωρίς να καταστραφούν.

ΚΙΝΑ

ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ο Ταοϊστικός Ναός του Ουρανού με το σύστημα μικρών ναών που τον συνοδεύουν θεωρείται το τελειότερο δείγμα αρχιτεκτονικής της Δυναστείας των Μίνκ αλλά και σύμβολο για την πόλη του Πεκίνου. Κάθε χρόνο ο αυτοκράτορας πριν απο το χειμερινό ηλιοστάσιο, ερχόταν στο ναό για την τέλεση της Μεγάλης Προσευχής, και θυσίας για καλη σοδειά.

ΝΑΟΣ ΛΑΜΑ

Το μεγαλύτερο και καλύτερα διατηρημένο μοναστήρι του Βουδιστών μοναχών ΛΑΜΑ στο Πεκίνο. Διαδοχικές αίθουσες που συνδέονται με αυλές και συμβολίζουν τα στάδια της φώτησης, οδηγούν στην κύρια αίθουσα της "απέραντης ευτυχίας" στην οποία βρίσκεται ένα τεράστιο άγαλμα του Βούδα Ματρέιγια (ύψους 26 μ. και διαμέτρου 8 μ.)

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΠΟ ΛΙΝ

Το 1985 ο αρχαιολόγος Johan Reinhard δημοσίευσε δεδομένα που ανέφεραν ότι στον πολιτισμό της φυλής Νάζκα, από την αρχαία περίοδο ως και πιο πρόσφατα, ήταν κυρίαρχη η λατρεία των βουνών και άλλων πηγών νερού και διατύπωσε τη θεωρία ότι οι γραμμές και οι μορφές ήταν μέρος θρησκευτικών πρακτικών που περιελάμβαναν τη λατρεία θεών οι οποίοι σχετίζονται με το νερό, ενώ προσέθεσε στη θεωρία του και το ενδεχόμενο οι γραμμές αυτές να αποτελούν ιερά μονοπάτια που οδηγούν σε χώρους λατρείας των θεοτήτων.

Το Μοναστήρι Po Lin είναι ένα βουδιστικό μοναστήρι , που βρίσκεται στο νησί Λαντάου , στο Χονγκ Κονγκ.Το μοναστήρι ιδρύθηκε το 1906 από τρεις μοναχούς που ήρθαν την κινεζική ηπειρωτική χώρα. Ηταν αρχικά γνωστό απλά ως "The Big Hut" Μετονομάστηκε στο σημερινό του όνομα το 1924. Στον κεντρικό ναό υπάρχουν τρία χάλκινα
αγάλματα του Βούδα, που εκπροσωπούν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της ζωής - καθώς και πολλές Βουδιστικές γραφές .Στο λόφο απέναντι απο το μοναστήρι υπάρχει ο Tian Tan Buddha , ένα γιγάντιο άγαλμα του Βούδα (το μεγαλύτερο στον κόσμο σε εξωτερικό χώρο) που ολοκληρώθηκε το 1993, και είναι μια προέκταση του μοναστηριού.

Ειναι ένας απο τους πιο ιερούς τόπους της Ασίας και κατακλύζεται κάθε χρόνο απο εκατομμυρια προσκυνητές Οι οποίοι αφού προσευχηθούν στο μοναστήρι, ανεβαίνουν τα 268 σκαλοπάτια για να περπατήσουν γύρω απο τη βάση του αγάλματος του Βούδα και να αφήσουν προσφορές στα πόδια του.

ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΙΘΟΙ ΤΟΥ ΣΤΟΟΥΝΧΕΤΖ

Το Στόουνχεντζ είναι νεολιθικό μεγαλιθικό μνημείο, κοντά στο Έιμσμπερι (Amesbury) της Αγγλίας στην κομητεία του Γουΐλτσιρ (Wiltshire).Πρόκειται για έναν κύκλο μεγαλίθων, που κατασκευάστηκε σύμφωνα με τις πλέον αποδεκτές αρχαιολογικές εκτιμήσεις ανάμεσα στο 2500 π.Χ. και το 2000 π.Χ..
Το αρχαιότερο κυκλικό ανάχωμα και η περιφερειακή τάφρος, που ανήκουν σε πρωιμότερη φάση του μνημείου, χρονολογήθηκαν προσφάτως περί το 3100 π.Χ.. Το όνομα Στόουνχεντζ (Stonehenge) προέρχεται από τις αρχαίες αγγλικές λέξεις Stanhen gist, που σημαίνουν 'κρεμαστοί λίθοι' και έδωσαν το όνομά τους σε μια ολόκληρη κατηγορία μνημείων γνωστών ως henge(s), δηλαδή κυκλικές ή οβάλ σχήματος περιοχές με διακριτά χαρακτηριστικά τους το κυκλικό ανάχωμα και την τάφρο που το περιβάλλει.
Σύμφωνα με πρόσφατες επιστημονικές ανακοινώσεις το Στόουνχετζ ήταν το πρώτο σύμβολο ενότητας των λαών της Βρετανίας, οι οποίοι ένιωσαν την ανάγκη να το κατασκευάσουν μετά από μία μακρά περίοδο συγκρούσεων ανάμεσα στους κατοίκους των ανατολικών και των δυτικών περιοχών, κάνοντας έτσι τα πρώτα βήματα για ένα Ηνωμένο Βασίλειο.
Το Στόουνχεντζ και ο περιβάλλων χώρος του προστέθηκαν στον κατάλογο της UNESCO για την Παγκόσμια Πολιτισμική Κληρονομιά το 1986.

ΙΑΠΩΝΙΑ

ΙΕΡΟ ΤΗΣ ΙΤΣΟΥΚΟΥΣΙΜΑ

Το Ιερό της Ιτσουκουσίμα είναι ένα σιντοίστικο ιερό στο νησί ιτσουκουσίμα (νησί γνωστό και ως Μιγιατζίμα), κοντά στην πόλη χατσουκαίτσι, στο νομό χιροσίμα της ιαπωνίας. Το λατρευτικό σύμπλεγμα αποτελε μνημείο παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομίας και η Ιαπωνική κυβέρνηση έχει χαρακτηρίσει πολλά από τα κτίριά του ως εθνικούς θησαυρούς.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Τα πρώτα κτίρια χτίστηκαν πιθανά τον 6ο αιώνα, και από τότε το ιερό έχει καταστραφεί πολλές φορές. Το σημερινό σύμπλεγμα στέκει από τα μέσα του 16ου αιώνα, και είναι κατασκευασμένο με βάση ένα προγενέστερο σχέδιο του 1168.Κοντα στο ιερό βρίσκεται μια σκηνή θεάτρου Νο, του 16ου αιώνα, η παλαιότερη που υπάρχει σήμερα. Οι παραστάσεις Νο χρησιμοποιουνται παραδοσιακά για να τιμηθούν οι θεότητες, και να αναπαρασταθούν γεγονότα της σιντοϊστικής μυθολογίας. Η δραματική πύλη, ή τορίι, του ιερού της Ιτσουκουσίμα είναι ένα από τα πιο δημοφιλή τουριστικά αξιοθέατα της Ιαπωνίας, και το πιο γνωστό στοιχείο του ιερού· η θέα της πύλης μπροστά από το όρος Μίσεν, που δεσπόζει στο νησί, αποτελεί μια από τις τρείς απόψεις της ιαπωνίας, των θεωρούμενων ως τριών πιο γραφικών τοποθεσιών της χώρας. Αν και το ιερό διαθέτει πύλη από το 1168, αυτή που υπάρχει σήμερα κατασκευάστηκε το 1875,είναι η έβδομη και αποτελεί αντίγραφο των προγενέστερων. Φτιαγμένη από ανθεκτικό ξύλο καμφοράς, έχει ύψος περίπου 16 μέτρα, και βάρος 16 τόνων. Στηρίζεται δε μόνο από τους δυο κύριους στύλους της χάρη σε μια παραδοσιακή ιαπωνική κατασκευαστική τεχνική. Η προσθήκη δυο επιπλέον στύλων μπροστά και πίσω από καθέναν απ' τους κύριους υποστηρικτικούς στύλους αντικατοπτρίζει το στυλ Ριόμπου Σίντο, μιας μεσαιωνικής σχολής

εσωτερικού γιαπωνέζικου βουδισμού που προέκυψε από το Σινγκον.
Στις 5 Σεπτεμβρίου του 2004 το ιερό έπαθε σοβαρές ζημιές από το πέρασμα του Τυφώνα Σόνγκντα. Οι προβλήτες και η οροφή καταστράφηκαν εν μέρει, και το ιερό έκλεισε προσωρινά για επισκευές

Το τορίι βρίσκεται πάνω από το νερό μόνο κατά τη διάρκεια της πλημμυρίδας. Όταν τα νερά ειναι σε αμπωτη, είναι προσβάσιμο με τα πόδια από το νησί. Αποτελεί κοινή πρακτική για τους επισκέπτες να τοποθετούν νομίσματα στις ρωγμές των στύλων που στηρίζουν το τορίι,και να κάνουν μια ευχή. Η συλλογή οστρακόδερμων κοντά στην πύλη όταν επικρατεί η άμπωτη είναι ένα επίσης δημοφιλές έθιμο. Πολλοί ντόπιοι χρησιμοποιούν τα θαλασσινά που μαζεύουν προσθέτοντάς τα στη σούπα μίσο. Τη νύχτα, το τορίι φωτίζεται για λίγη ώρα με δυνατούς προβολείς από την παραλία.
Τα ιερά τζίτζα στο σιντοισμό θεωρούνται κατοικίες των κάμι, των υπερφυσικών όντων-ψυχών που διαβαίνουν τον κόσμο μας και αποτελούν τα κεντρικά αντικείμενα λατρείαςτης ανιμιστικής αυτής πίστης. Το ιερό της Ιτσουκουσίμα είναι αφιερωμένο στις τρείς κόρες του κάμι Σουσάνο-ο,της σιντοίστικης θεότητας των θαλασσών και των τρικυμιών και αδερφού της μεγάλης ηλιακής θεότητας, Αματεράσου .
Επειδή το νησί θεωρούνταν ιερό, η πρόσβαση στο έδαφός του ήταν απαγορευμένη για το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας του. Για να μπορούν να προσεγγίσουν οι προσκυνητές, το λατρευτικό συγκρότημα χτίστηκε σαν προβλήτα πάνω από το νερό, δίνοντας την εντύπωση ότι επιπλέει, διαχωρισμένο από τη στεριά, ισορροπώντας έτσι ανάμεσα στο ιερό στοιχείο και το κοσμικό. Η χαρακτηριστική κόκκινη πύλη, ή τορίι, του ιερού, χτίστηκε επίσης μέσα στο νερό για τον ίδιο λόγο. Για να πλησιάσουν στο τζίντζα, οι άνθρωποι έπρεπε να περάσουν τη βάρκα τους μέσα από το τορίι. . Η τήρηση της αγνότητας του ιερού είναι τόσο σημαντική που, απο το 1878, δεν επιτρέπονται οι γεννήσεις ή οι θάνατοι κοντά του: οι έγκυες γυναίκες πρέπει να μείνουν στη στεριά απέναντι από το νησί, αν οι μέρες της γέννας πλησιάζουν, όπως και οι σοβαρά άρρωστοι ή οι ετοιμοθάνατοι, οι ταφές στο νησί επίσης απαγορεύονται.

ΙΑΠΩΝΙΑ

ΟΡΟΣ ΦΟΥΤΖΙ ΣΑΝ (FUJI SAN)

Είναι το ψηλότερο βουνό της Ιαπωνίας και λατρεύεται ως θεός , με υψόμετρο της κορυφής του πάνω από το επίπεδο της θάλασσας 3.776 μέτρα. Βρίσκεται περίπου εκατό χιλιόμετρα νοτιοδυτικά του Τόκιο, από όπου είναι ορατό τις καθαρές ημέρες, και είναι ενεργό ηφαίστειο. Η έκτασή του μοιράζεται μεταξύ των νομών Σιζουόκα και Γιαμανάσι. Ο εξαιρετικά συμμετρικος κώνος του Φούτζι είναι γνωστό σύμβολο της Ιαπωνίας και διαδεδομένο σε φωτογραφίες και ως θέμα ζωγραφικών πινάκων. Έτσι, το επισκέπτονται πολλοί τουρίστες και ορειβάτες. Από το 2013 ανήκει στα Μνημεία της Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομίας της UNESCO. Σε ένα κείμενο του 10ου αιώνα, γνωστού ως η «Ιστορία του Ξυλοκόπου των Μπαμπού» (Taketori Monogatari, γνωστό επίσης και ως «Πριγκίπισσα Καγκούγια» (Kaguya Hime,) αναφέρεται πως το όνομα πρέρχεται από τη λέξη «αθανασία» (fushi, fuji) και πως τα ιδεογράμματα 富士山 σημαίνουν «Βουνό (山) με αφθονία (富) σε στρατιώτες (士)». Σύμφωνα με αυτή την λαϊκή ιστορία της Ιαπωνίας, η πριγκίπισσα Καγκούγια, η οποία καταγόταν από μια πολιτεία στο Φεγγάρι, αναγκάστηκε να αναχωρήσει για εκεί εγκαταλείποντας τον σύζυγό της που ήταν ο Αυτοκράτορας της Ιαπωνίας. Πριν

φύγει του παρέδωσε μια επιστολή και το «Ελιξίριο της Ζωής». Ο Αυτοκράτορας τότε διέταξε τους στρατιώτες του να πάνε στην κορυφή του βουνού που ήταν πιο κοντά στη Σελήνη και να κάψουν την επιστολή και το ελιξίριο, καθώς δεν επιθυμούσε την αθανασία. Το όρος αυτό ονομάστηκε Φούτζι ενώ η φωτιά που άναψαν οι στρατιώτες δεν σταμάτησε ποτέ να καίει.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Πιστεύεται ότι ο πρώτος άνθρωπος που έφθασε στην κορυφή του Φούτζι ήταν ένας ανώνυμος μοναχός το 663 μ.Χ.. Η κορυφή θεωρείται ιερή από την αρχαιότητα και ήταν απαγορευμένος τόπος για τις γυναίκες μέχρι τη μεταρρυθμιστική Περίοδο Μέιτζι. Ο πρώτος Ευρωπαίος που ανέβηκε στο βουνό ήταν ο Sir Rutherford Alcock το 1860.

Το Όρος Φούτζι απετέλεσε ιστορικά συχνό θέμα στην ιαπωνική τέχνη. Το γνωστότερο έργο είναι το αριστούργημα του χαράκτη Χοκουσάι «36 όψεις του Όρους Φούτζι». Το βουνό αναφέρεται επίσης στην ιαπωνική λογοτεχνία ανά τους αιώνες και είναι το θέμα πολλών ποιημάτων.

Το βουνό ενέχει επίσης στρατιωτική παράδοση: οι αρχαίοι σαμουράι είχαν στους πρόποδές του μια περιοχή εκπαιδεύσεως, κοντά στη Γκοτέμπα. Ο σογκούν Μιναμότο νο Γιοριτόμο έκανε γιαμπουσάμε στην περιοχή στις αρχές της Περιόδου Καμακούρα. Ο ιαπωνικός στρατός και το Σώμα των Πεζοναυτών του αμερικανικού στρατού διατηρούν σήμερα στρατιωτικές βάσεις κοντά στο Όρος Φούτζι.

Στις 5 Μαρτίου 1966 ένα αεροπλάνο τύπου Boeing 707 έπεσε πάνω στο Φούτζι λίγο μετά την αναχώρησή του από το Διεθνές Αεροδρόμιο του Τόκιο. Οι 113 επιβάτες και το ενδεκαμελές πλήρωμα σκοτώθηκαν. Η καταστροφή αποδόθηκε σε θραύση του αεροσκάφους στον αέρα που προκλήθηκε από ακραίες αναταράξεις από κύματα ανέμου στην υπήνεμη πλευρά του βουνού.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Καθεδρικός Ναός του Άαχεν

Ο Καθεδρικός Ναός της Παναγίας του Άαχεν, γνωστός και ως Βασιλικός Ναός της Αγίας Μαρίας, συγκαταλέγεται στους αρχαιότερους ναούς της βορείως των Άλπεων Ευρώπης. Βρίσκεται στην γερμανική πόλη του Άαχεν, στο ομόσπονδο κράτος της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας. Πρόκειται για ένα ναό μικτής αρχιτεκτονικής, του οποίου το αρχαιότερο τμήμα αποτελεί το οκτάγωνο που κτίστηκε επί Καρλομάγνου τον 9ο αιώνα (μ.Χ.). Αποτέλεσε χώρο στέψης 30 Γερμανών Βασιλέων και 12 Βασιλισσών, από το 936 έως και το 1531, καθώς και μεγάλο κέντρο έλξης προσκυνητών από όλη την Ευρώπη, από το Μεσαίωνα μέχρι και σήμερα.
Το παράπλευρα ευρισκόμενο θησαυροφυλάκιο του ναού διαθέτει την πλουσιότερη συλλογή κειμηλίων της Βόρειας Ευρώπης και λειτουργεί σήμερα ως μουσείο. Στο

ναό γίνονται καθημερινά ξεναγήσεις στη γερμανική γλώσσα ενώ υπάρχει η δυνατότητα για οργανωμένα τουριστικά γκρουπ να ξεναγηθούν σε άλλες γλώσσες κατόπιν προσυμφωνίας.
Ο Καθεδρικός Ναός του Άαχεν αποτελεί το πρώτο κτίριο που συμπεριλήφθηκε από την ΟΥΝΕΣΚΟ στον κατάλογο των Μνημείων Παγκόσμιας Κληρονομιάς το 1978.
Ο προγενέστερος ναός και η ανοικοδόμηση του νέου από τον Καρλομάγνο
Ο ναός άρχισε να χτίζεται κατά τη βασιλεία του Καρλομάγνου πάνω στα ερείπια παλαιότερου παρεκκλησιού, ο οποίος αναφέρεται σε πηγές του 766. Ο παλιός ναός, ο οποίος έχει εντοπιστεί, χτίστηκε σε ένα σύμπλεγμα ρωμαϊκών κτιρίων, κυρίως λουτρών και για την ανοικοδόμησή του χρησιμοποιήθηκαν μέρη αυτών των κτιρίων. Με τη στέψη του Καρλομάγνου σε βασιλιά των Φράγκων το 768 στη Noyon απέκτησε το Άαχεν μεγάλη πολιτική σημασία εφόσον άρχισε να χτίζεται στην πόλη το μεγαλύτερο από τα ανάκτορα του νέου βασιλιά..
Η επιλογή του Άαχεν ως βασιλική πόλη δεν ήταν τυχαία. Η γεωστρατηγική θέση της πόλης ανάμεσα στην κύρια εμπορική οδό από την Κολωνία στο Παρίσι καθώς βρισκόταν στο κέντρο του Βασιλείου των Φράγκων, το οποίο επεκτεινόταν από τα Πυρηναία στα ισπανικά σύνορα μέχρι τον ποταμό Έλβα και από τη Βόρεια Θάλασσα στην κεντρική Ιταλία. Επίσης οι ιαματικές πηγές της πόλης, οι οποίες είχαν προσελκύσει και τους Ρωμαίους (η λατινική ονομασία της πόλης είναι Aquisgranum που σημαίνει Νερά του Γράνου) στην περιοχή αυτή καθώς και τα προς κυνήγι προσφερόμενα κοντινά δάση αποτέλεσαν πιθανότατα λόγους για την επιλογή του Άαχεν ως είδους *πρωτεύουσας* για τον Καρλομάγνο.

Η Θέση του Άαχεν στο Βασίλειο των Φράγκων

Η ακριβής ημερομηνία της έναρξης της ανοικοδόμησης του ναού δεν είναι γνωστή. Το 788 ολοκληρώθηκε το βασιλικό ανάκτορο, το οποίο βρισκόταν στη θέση του σημερινού δημαρχείου. Την ίδια περίοδο πρέπει να άρχισε και η ανοικοδόμηση του παρεκκλησιού το οποίο έμελλε να γίνει ο σημερινός Καθεδρικός. Ουσιαστικά πρωταρχικά το παρεκκλήσι αποτελούσε μέλος του ανακτορικού συμπλέγματος με το οποίο συνδεόταν μέσω μιας στοάς η οποία σήμερα δε σώζεται. Ο Αλκουίνος, Άγγλος μοναχός και διδάσκαλος στο Άαχεν εκείνη την περίοδο, αναφέρει ότι διακοσμητικές ρωμαϊκές κολώνες τοποθετήθηκαν το 798. Αυτό το γεγονός δείχνει ότι ο ναός πρέπει να αποπερατώθηκε λίγο αργότερα. Η μεταφορά ιερών λειψάνων στο Άαχεν κατά τα έτη 800 και 801 δείχνει ότι εκείνη την περίοδο θα πρέπει να εγκαινιάστηκε ο ναός.
Το εν λόγω παρεκκλήσι χτίστηκε ως κυκλικό κτίριο αποτελούμενο από ένα κεντρικό οκτάγωνο και ένα δεκαεξάγωνο να το περικλείει με τρούλο. Το όνομα του πρωτομάστορα έχει διασωθεί, πρόκειται για τον Odo von Metz.

ΓΑΛΛΙΑ

Καθεδρικός Ναός της Ρενς

{Καθεδρικός ναός της Ρενς - Γλυπτά της κεντρικής πύλης.}

Ο Καθεδρικός Ναός της Ρενς (γαλλικά: Reims) βρίσκεται στην πόλη Ρενς της Γαλλίας, βορειοανατολικά του Παρισιού, στην περιοχή του διαμερίσματος Καμπανίας – Αρδενών και είναι αφιερωμένος στην Παναγία (Νοτρ Νταμ). Ο ναός ήταν ήδη από το 290 μ. Χ. έδρα επισκοπής.
Ο παλαιότερος καθεδρικός ναός χρονολογείται από τον 5ο μ. Χ. αιώνα . Στον παλαιό αυτόν καθεδρικό ναό, τα Χριστούγεννα του 498 βαπτίστηκε ο βασιλιάς Κλοβί Α΄ (Χλοδοβίκος) από τον Άγιο Ρεμί. Σε ανάμνηση του γεγονότος αυτού, οι Φράγκοι και Γάλλοι βασιλείς καθιέρωσαν το έθιμο της στέψης τους στον καθεδρικό ναό της Ρενς,

ξεκινώντας από τον πατέρα του Καρλομάγνου Πιπίνο Ι΄ τον Βραχύ, ενώ η τελευταία στέψη ήταν του Καρόλου Ι' στις 29 Μαΐου 1825.
Ο σημερινός καθεδρικός ναός της Ρενς άρχισε να ανεγείρεται το 1211, μετά από μια μεγάλη πυρκαγιά που κατέστρεψε το κέντρο της πόλης το Μάιο του 1210.
Στις 6 Μαΐου του 1211, ο Αρχιεπίσκοπος Ωμπρύ ντε Υμπέρ (Aubry de Humbert) τοποθέτησε το θεμέλιο λίθο της σημερινής εκκλησίας. Τα αρχικά σχέδια σε γοτθικό ρυθμό εκπόνησε ο αρχιτέκτονας Ζαν ντ' Ορμπέ (Jean d' Orbais), το μεγαλύτερο όμως του ναού ολοκληρώθηκε γύρω στο 1294 από τους τέσσερις διαδόχους του.

Ιστορείται ότι η Ζαν ντ' Αρκ, μετά τη νίκη της εναντίον των Άγγλων στην Ορλεάνη, πρόβλεψε, ακούγοντας ουράνιες φωνές, ότι ο Καρόλος Ζ' θα στεφόταν βασιλιάς στον καθεδρικό ναό της Ρενς, όπου και παρευρέθηκε η ίδια στην τελετή της στέψης στις 17 Ιουλίου 1429. Σε μια δενδρόφυτη νησίδα απέναντι από τον καθεδρικό ναό έχει αναγερθεί, σε ανάμνηση του γεγονότος αυτού, ορειχάλκινος έφιππος ανδριάντας της "Παρθένας της Ορλεάνης", με κράνος και υψωμένο το ξίφος της.
Η Νοτρ Νταμ της Ρενς είναι μια τρίκλιτη βασιλική με εγκάρσιο κλίτος. Η εξωτερική όψη του ναού χαρακτηρίζεται εκπληκτικό πλούτο αγαλμάτων, ιδιαίτερα στους εξωτερικούς πυλώνες, αντανακλώντας την εξέλιξη της γοτθικής γλυπτικής του 13ου αιώνα. Η δυτική πρόσοψη είναι διακοσμημένη με μορφές ενταγμένες σε τρίλοβες κόγχες. Το φημισμένο από τα γλυπτά είναι ο γνωστός «Χαμογελαστός Άγγελος» ή «Το Χαμόγελο της Ρενς», που βρίσκεται στον αριστερό πυλώνα της κεντρικής πρόσοψης του ναού.

Ο καθεδρικός ναός της Ρενς με τα 138,5 μέτρα μήκους και τους δύο «κολοβούς» πύργους του έγινε πρότυπο των καθεδρικών ναών στη γερμανική πλευρά του Ρήνου. Τα περίφημα βιτρώ του ναού χρονολογούνται από διαφορετικούς αιώνες. Ο μεγάλος ρόδακας πάνω από την κύρια είσοδο χρονολογείται από το 13ο αιώνα. Εκπληκτικής τέχνης είναι τα βιτρώ του ναού που φιλοτεχνήθηκαν κατά τον 20ο αιώνα από το διάσημο Ρωσοεβραίο καλλιτέχνη Μαρκ Σαγκάλ (Marc Chagall, 1889 – 1985).

Ο καθεδρικός ναός της Ρενς υπήρξε στόχος πολλών γερμανικών επιθέσεων κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου, ιδιαίτερα το Σεπτέμβριο του 1914 και το καλοκαίρι του 1918, που προξένησαν σημαντικές ζημιές. Έκτοτε έχει υποστεί μεγάλης έκτασης αναστηλώσεις.

ΓΑΛΛΙΑ

ΜΟΝ ΣΑΝ ΜΙΣΕΛ

Το Μον Σαιν Μισέλ είναι μία μικρή νησίδα στις ακτές της Νορμανδίας, σε πολύ μικρή απόσταση (περίπου 1,6 χλμ) από την ακτή, με την οποία συγκοινωνεί με ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Στην κορυφή του υπάρχει το περίφημο αββαείο με το επίχρυσο άγαλμα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ στην κορυφή του καμπαναριού, που χαρακτηρίζεται ως αριστούργημα του δυτικού πολιτισμού.

Τον περίφημο Ρωμανικό ναό του, που αποτελεί ένα από τα επιτεύγματα της αρχιτεκτονικής, τον σχεδίασε ο Γουλιέλμος της Ντιζόν κατά τον 11ο αιώνα.

Έχει χαρακτηριστεί Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO.

Από κάτω, πίσω από τα τείχη που περιβάλλουν το αββαείο, βρίσκεται μικρό γραφικό χωριό με στριμωχτά σπίτια με αετώματα. Το αββαείο έφτασε στη σημερινή του μορφή περίπου το 17ο με 18ο αιώνα, ενώ πιθανολογείται ότι πρωτοκτίστηκε γύρω στο 10ο αιώνα. Δύο φορές το μήνα συμβαίνει το φαινόμενο της παλίρροιας, αλλά στις ισημερίες το φαινόμενο είναι ιδιαίτερα έντονο:
Η θάλασσα κατακλύζει ολόκληρη την περιοχή (και τα χωράφια) γύρω από τη νησίδα, αφήνοντας ελάχιστα ακάλυπτο τον κεντρικό δρόμο προς τη νησίδα (τα πάρκινγκ καλύπτονται ολοσχερώς).

Αποτελεί ένα από τα πιο φημισμένα τουριστικά αξιοθέατα στη Γαλλία με 3 περίπου εκατομμύρια επισκέπτες και προσκυνητές το χρόνο.

IPAK

ΖΙΓΚΟΥΡΑΤ (Μεσσοποταμία)

Τα ζιγκουράτ εκτός από τόποι λατρείας της Μεσσοποταμίας ήταν παράλληλα διοικητικά κέντρα ,θησαυροφυλάκια ,αποθήκες εμπορευμάτων κ.ά

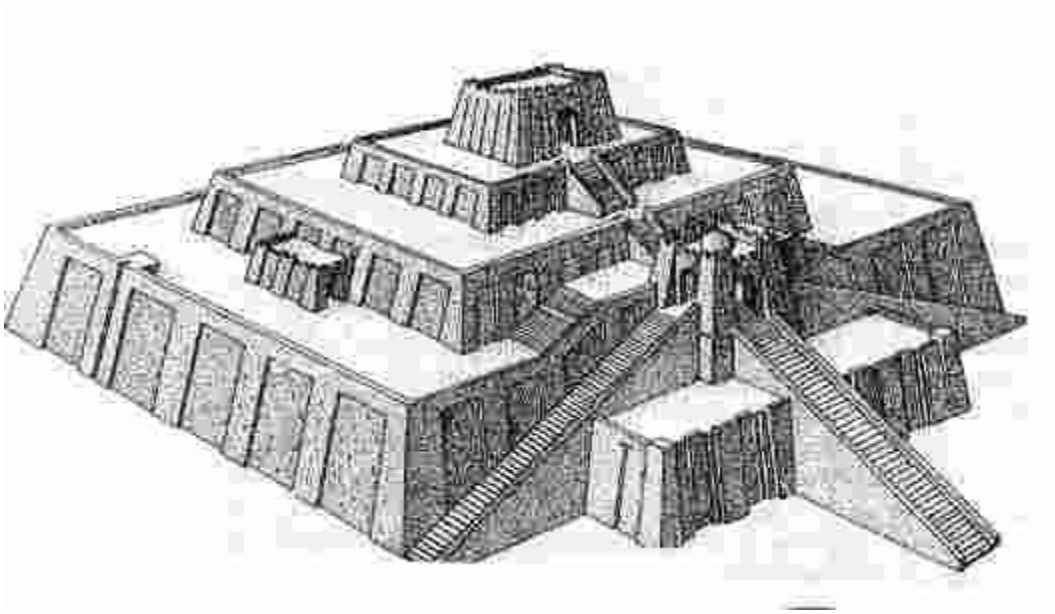

Τα ***ζιγκουράτ*** είναι θρησκευτικά κτίρια της Μεσοποταμίας σε βαθμίδες, αποτελούμενα από πολλαπλές βαθμίδες με ναό στην κορυφή. Είναι τα πιο εντυπωσιακά μνημεία των Σουμέριων και η φήμη τους ξεπερνά εκείνη του ίδιου τοθ πολιτισμού. Παρ' ότι θυμίζουν τις αιγυπτιακές πυραμίδες, τα ζιγκουράτ ξεχωρίζουν από την δικιά τους ιδιαίτερη αρχιτεκτονική. Αξίζει να αναφέρουμε το γεγονός ότι λίγα άντεξαν στον χρόνο. Τα Ζιγκουράτ κατασκευάστηκαν από τους Σουμέριους, Βαβυλώνιους, Ελαμίτες, Ακκάδιους και Ασσύριους για να ικανοποιήσουν τις θρησκευτικές τους ανάγκες.

Τα ζιγκουράτ δημιουργήθηκαν με το πέρασμα των αιώνων όσο οι πόλεις αναπτύσσονταν και εξελίσσονταν σε πόλεις-κράτη με τείχη αυτοί οι ναοί μεγάλωναν. Υπάρχει μάλιστα η περίπτωση να προέρχεται από τα ζιγκουράτ ο μύθος του πύργου της βαβέλ.

Σύμφωνα με τις αντιλήψεις των Σουμερίων κάθε πόλη ανήκε σε ένα θεό.Ο θεός-προστάτης της πόλης κατοικούσε στο μικρό ναό στην κορυφή ενός μεγάλου οικοδομήματος. Το ιερό αυτό δεν ήταν μόνο τόπος λατρείας αλλά παράλληλα κέντρο διοικητικό,θησαυροφυλάκιο,αποθήκη εμπορευμάτων κ.ά

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΑΤΗΡΗΜΕΝΑ ΖΙΓΚΟΥΡΑΤ

Α)Το ζιγκουράτ της ούρ στην τοποθεσία τερ μουκαγιάρ στο σημερινό Ιράκ χρονολογείται στο 2100 π.χ.

Β)Το Τσόγκα Ζαμπίλ στο ντεζφούλ του Ιράν χρονολογείται τον 13^{ο} αιώνα π.χ.

Γ)Το Ντούρ κουριγκαλζού στο ακαρκούφ του Ιράκ με χρονολόγηση στον 14^{ο}

αιώνα π.χ.

Δ)Και το ζιγκουράτ της Μπορσσίπας στο Μπιρς Νιμρούντ του Ιράκ που υπήρξε κατά τον 18^{ο} αιώνα π.χ.

Τουρκία
ΓΚΕΜΠΕΚΛΙ ΤΕΠΕ

Το Γκέμπεκλι Τεπέ είναι μια τοποθεσία της Τουρκίας κοντά στα σύνορα με την Συρία και απέχει 15 χιλιόμετρα από την πόλη Ούρφα Σε αυτή την περιοχή έχουν βρεθεί προϊστορικοί ναοί της νεολιθικής εποχής που έχουν χρονολογηθεί γύρω στο 11.500 π.Χ. και είναι οι αρχαιότεροι στον κόσμο. Πιστεύεται ότι κατασκευάστηκαν από κυνηγούς-συλλέκτες

Οι πρώτες ανασκαφές έγιναν το 1964 από τον αμερικανό Peter benektit ο οποίος ανακάλυψε ότι στην περιοχή υπήρχε δραστηριότητα ήδη από την νεολιθική εποχή. Οι ανασκαφές συνεχίστηκαν υπό την διεύθυνση του αρχαιολόγου Κλάους Σμιθ του Πανεπιστήμιου της Χαϊδελβέργης. Μέχρι τότε τον λόφο χρησιμοποιούσαν γεωργοί καλλιεργώντας τον και συχνά μετακινούσαν μεγάλες πέτρες για την διευκόλυνση τους.
Στο γκεμπεκλί τεπέ ανακαλύφθηκαν 2 στρώματα
Το αρχαιότερο στρώμα πιστεύεται ότι ίσως φτάνει και στην Μεσολιθική εποχή και περιλαμβάνει μεγάλιθους σε κυκλικό σχήμα , τον χώρο περιβάλει χτιστός πέτρινος τοίχος.
Το δεύτερο στρώμα χρονολογείται στην προ-Β Κεραμική Νεολιθική απεκάλυψε πολλά παρακείμενα ορθογώνια δωμάτια .
Το πιο πρόσφατο στρώμα αποτελείται από ιζήματα, ως το αποτέλεσμα της διάβρωσης και της γεωργικής δραστηριότητας.
Η αρχιτεκτονική του γκεμπεκλί τεπέ θεωρείται πολύ προηγμένη αναλογικά με την εποχή της κατασκευής του.Οι ναοί περιλαμβάνουν μεγάλιθους σε κυκλικό σχήμα οι οποίοι δεν ξεπερνούν τα 30 μέτρα, οι πέτρινοι στύλοι έχουν σχήμα Τ και επάνω τους έχουν χαραχθεί ανάγλυφες μορφές ζώων όπως αλεπούδες σκορπιοί φίδια κ.α., στο κέντρο κάθε κύκλου υπάρχουν δύο μεγάλιθοι. Οι τοίχοι είναι κατασκευασμένοι από ακατέργαστη ξηρή πέτρα ενώ το δάπεδο από ασβεστολιθικές πέτρες. Πολύ κοντά στον χώρο βρέθηκε και το λατομείο εξόρυξης των μεγάλιθων, εκεί έχουν βρεθεί μισοτελειωμένοι μεγάλιθοι.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΤΕΙΧΟΣ ΤΩΝ ΔΑΡΚΥΩΝ

Το Τείχος των Δακρύων ή αλλιώς το Δυτικό Τείχος δεν είναι παρά τα μοναδικά υπολείμματα του τείχους που περιέβαλε τον μνημειώδη ναό που έχτισε ο βασιλιάς Ηρώδης. Η τοποθεσία είναι ακριβώς η ίδια με αυτή που είχε κτίσει τον περίφημο ναό του ο βασιλιάς Σολομώντας το 960 π.Χ.
Πολλοί είναι οι πιστοί του ιουδαϊσμού που πιστεύουν ότι το τείχος αποτελεί τμήμα του ναού του Σολομώντα. Από το 16ο αιώνα, κατά την Οθωμανική Περίοδο, το Δυτικό τείχος έγινε κύριος τόπος προσκυνήματος των Εβραίων όπου θρηνούσαν την απώλεια του ναού τους, γι' αυτό και ξένοι παρατηρητές το ονόμασαν Τείχος των Δακρύων.Το Δυτικό Τείχος για αιώνες μπορούσε να φιλοξενήσει μόνο μερικές εκατοντάδες πιστούς. Αμέσως μετά τον πόλεμο των Έξι Ημερών όμως το 1967 οι Ισραηλινοί ισοπέδωσαν τη γειτονική αραβική περιοχή για να την προσαρτήσουν στον περίβολο του Τείχους και να μπορεί να φιλοξενήσει έκτοτε δεκάδες χιλιάδες προσκυνητές.

Το Τείχος Των Δακρύων

Θρησκευτική Σημασία

Οι πιστοί που προσέρχονται στο Τείχος των Δακρύων μπορεί να σταθούν εκεί όρθιοι και να προσεύχονται σιωπηλά για ώρες, συχνά ταλαντευόμενοι, ή να καθίσουν πιο πίσω σε κάποια καρέκλα. Ανάμεσα στις μεγάλες πέτρες του τείχους σφηνώνουν μικρά χαρτάκια με γραπτές προσευχές. Η αποχώρησή τους γίνεται με βήματα προς τα πίσω.

Τα Δικαιώματα Των Γυναικών Και Η Επικράτηση Τους

Μέχρι το 2002 η είσοδος στον περίβολο του Τείχους των Δακρύων απαγορευόταν στις γυναίκες. Ύστερα από τους σκληρούς αγώνες της WOW (Women of Wall) και πολλές δικαστικές διαμάχες οι αρχές παραχώρησαν ένα κομμάτι στα δεξιά του τείχους στον γυναικείο πληθυσμό, τοποθετώντας ειδικό χώρισμα.

Ιερουσαλήμ

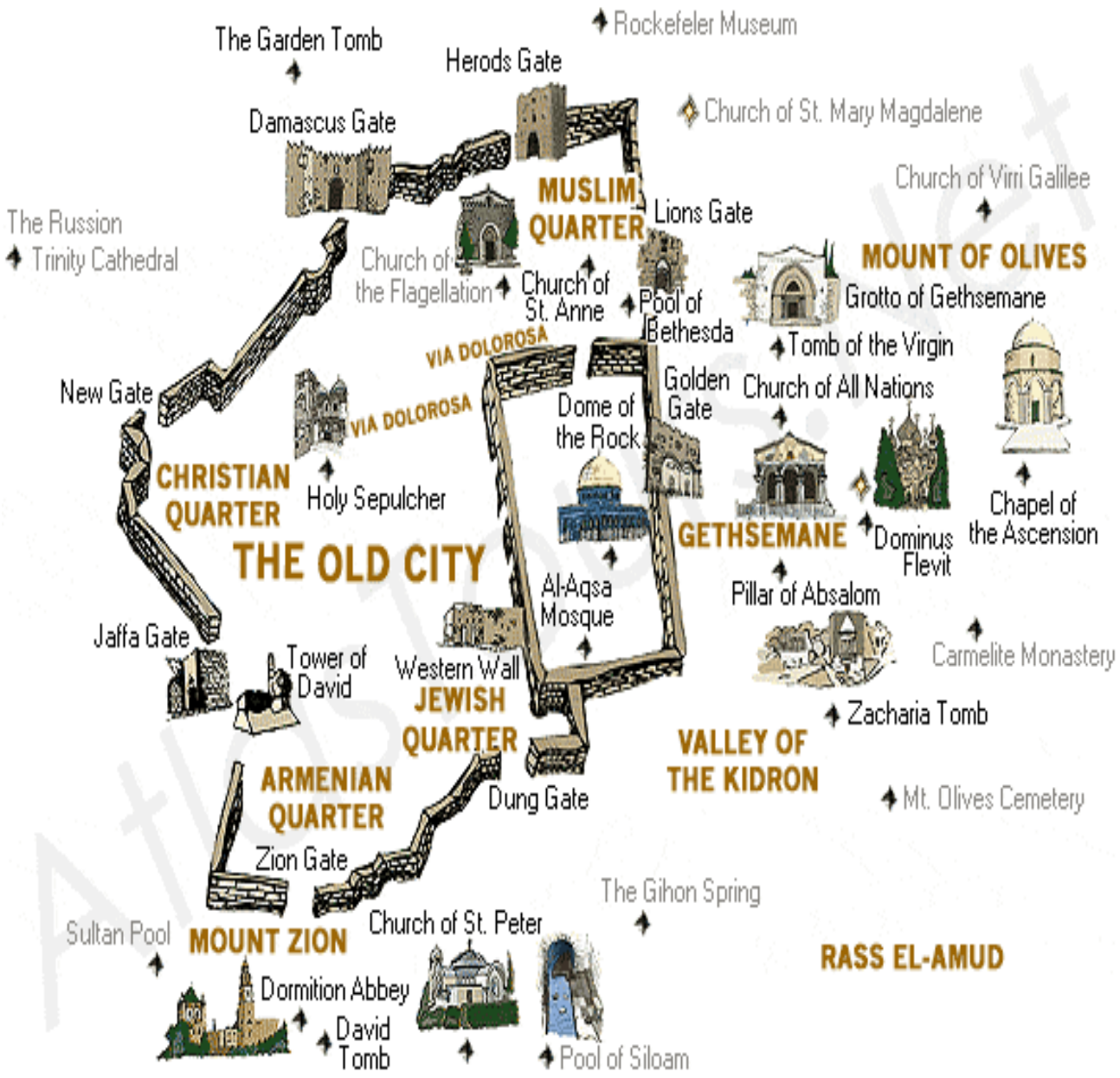

<u>Ιερουσαλήμ ή Ιεροσόλυμα</u>
(Jeru + salem = τόπος ειρήνης)

Λατρευτικός τόπος προ Χριστού ήταν ο ναός του Σολομώντος, ο οποίος καταστράφηκε.
Μετά Χριστόν, ο Μ. Κωνσταντίνος οικοδόμησε το ναό της Ανάστασης (Βασιλική του Παναγίου Τάφου). Ο ναός αυτός είχε σαν κέντρο το κουβούκλιο του Αγίου Τάφου. Μέσα στους αιώνες υπέστη φθορές. Η κυβέρνηση της Ιορδανίας χρηματοδότησε την επισκευή του μικρού και του μεγάλου τρούλου του ναού.

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων θεωρείται πατριάρχης Παλαιστίνης, Συρίας, Αραβίας. Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων ονομάζεται και μοναστήριο του Παναγίου Τάφου ή Αγιοταφική Αδελφότητα.
Οι μουσουλμάνοι οικοδόμησαν το τέμενος του Ομάρ στη θέση του ναού του Σολομώντος.
Αυτοί οι λατρευτικοί τόποι, ο χριστιανικός ναός της Αναστάσεως του Χριστού και το ισλαμικό τέμενος του Ομάρ είναι οι σημαντικότεροι στην Ιερουσαλήμ.

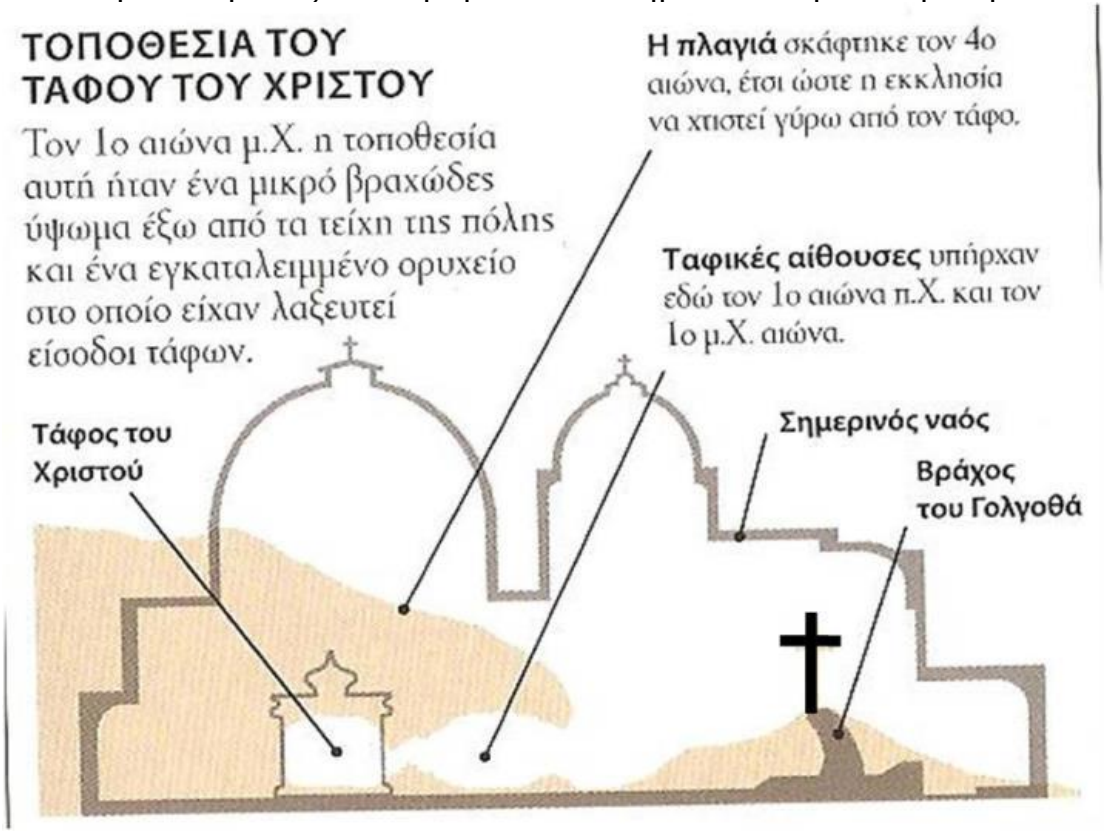

Εικόνες από το ναό της Αναστάσεως

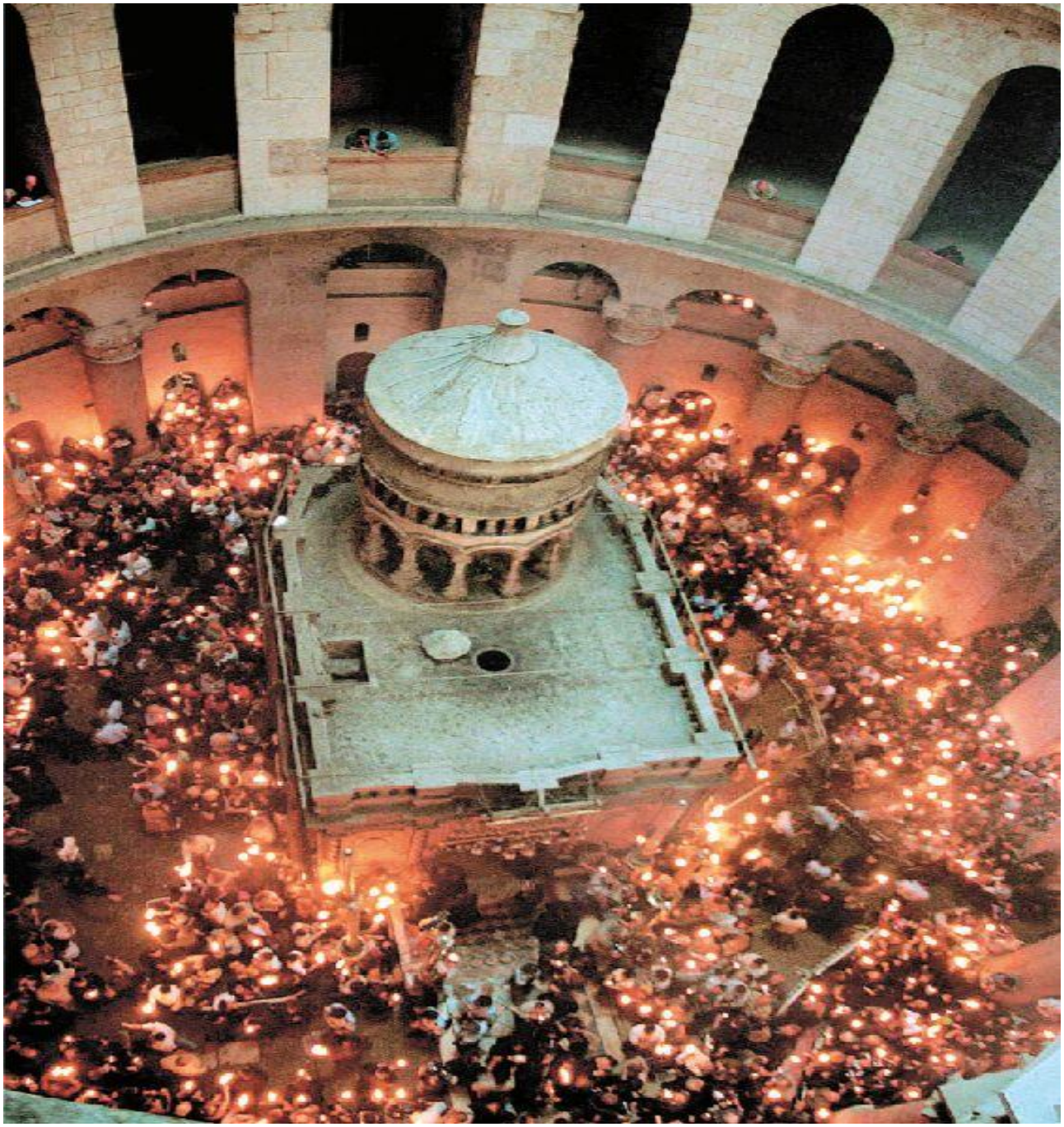

ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΟΜΑΡ

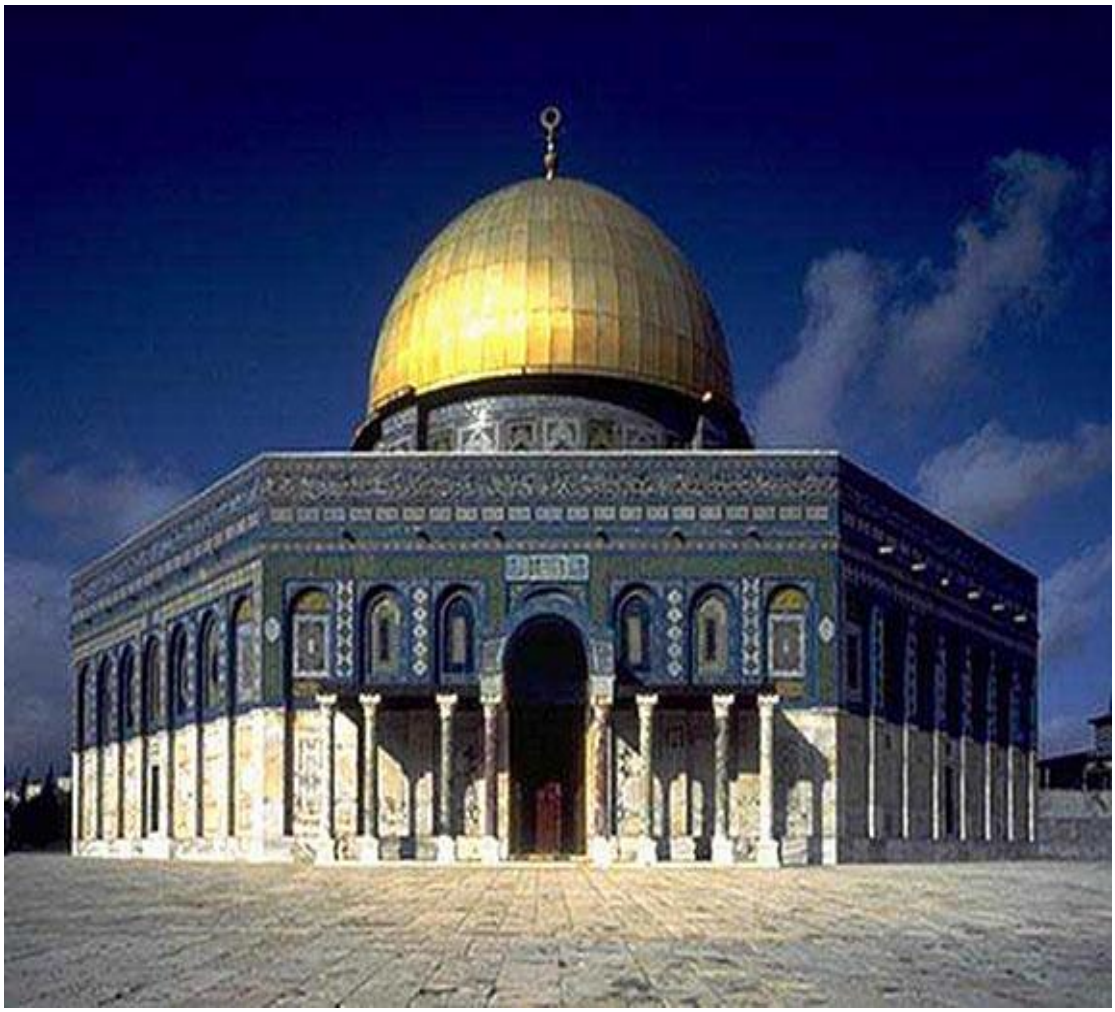

Το τέμενος Αλ- Αχτσά

Το τέμενος του Χρυσού Θόλου του Βράχου (Αλ- Ακσά) το τρίτο πιο ιερό τέμενος του ισλαμικού κόσμου μετά τη Μέκκα και τη Μεδίνα. Είναι χτισμένο ακριβώς στο σημείο που βρισκόταν ο Ναός του Σολομώντος.

Στις κανδήλες αυτού του τεμένους, στα μέσα του 10^{ου} αιώνα, ο μουσουλμάνος ιμάμης μεταλαμπάδευε κάθε Μεγάλο Σάββατο το άγιο Φως. Λαμβάνοντας υπόψη την αυστηρότητα της μουσουλμανικής θρησκείας, φαντάζει απίστευτο ότι το σημαντικότερο θαύμα του χριστιανικού κόσμου, που συνδέεται με την Ανάσταση του Χριστού, γινόταν δεκτό από τους ίδιους τους μουσουλμάνους της Ιερουσαλήμ και γιορταζόταν με κάθε επισημότητα από τους πολιτικούς και θρησκευτικούς άρχοντες της πόλης. Δίνουμε έμφαση στις καταγραφές των μουσουλμάνων διότι θα περιμέναμε να είναι πολέμιοι του θαύματος και όχι υπερασπιστές του.

Η ίδρυση του τεμένους του Ομάρ ή Αλ- Αχτσά

Εξήντα χρόνια μετά την Αραβική κατάκτηση της Ιερουσαλήμ, περίπου το 693 μ. Χ. Ο χαλίφης Μαρουάν έκτισε πάνω στο περίβολο του άλλοτε Ιουδαϊκού Ναού το περίφημο Τέμενος, γνωστό με το όνομα Τέμενος Ομάρ. Στο κέντρο του

κτιρίου σώζεται τεράστιος φυσικός βράχος από τον οποίο, σύμφωνα με τις μουσουλμανικές παραδόσεις ο Μωάμεθ αναλήφθηκε στον ουρανό. Ο φυσικός αυτός βράχος είναι στη πραγματικότητα το αλώνι του Ορνάν του Ιουβεσσαίου που αγόρασε ο βασιλιάς Δαβίδ για να στήσει το βωμό του Γιαχβε. Χριστιανικές και Ιουδαϊκές παραδόσεις συνδέουν το Βράχο αυτό και με το βωμό της θυσίας του Αβραάμ και το μεγάλο Βωμό-θυσιαστήριο του Ιουδαϊκού Ναού.

Είκοσι χρόνια αργότερα, περίπου το 710 μ. Χ. ένας άλλος χαλίφης ο Αβεντ ελ-Μέλεκ έκτισε πάνω στο νότιο μέρος του άλλοτε περίβολου του Ιουδαϊκού Ναού ένα δεύτερο μεγάλο τζαμί το Τέμενος ελ - Άκσα. Παλαιότερα πιστεύονταν πως το Τέμενος ελ-Ακσα ήταν κτισμένο πάνω στη χριστιανική βασιλική της Θεοτόκου, γνωστής με το όνομα Νέα, που κτίσθηκε από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό. Σήμερα, μετά που ανακαλύφθηκαν τα ερείπια της τεράστιας αυτής χριστιανικής βασιλικής της Θεοτόκου στο ανατολικό μέρος της Εβραϊκής Συνοικίας, η παράδοση πλέον δεν ισχύει.

Οι Σταυροφόροι μετέτρεψαν το Τέμενος του Ομάρ σε εκκλησία αφιερωμένη στο Κύριο (Templum Domini) το δε Τέμενος ελ - Ακσα το μεταποίησαν σε παλάτι των βασιλέων της Ιερουσαλήμ (Templum Solomonis – Palatium).

Στο σταυροφορικό αυτό παλάτι ιδρύθηκε το 1118 το Τάγμα των Ναϊτών Ιπποτών.

Το 1187 ο Σαλαδίνος τα επανάφερε στην αρχική τους μουσουλμανική λατρεία και προσευχή. Τα δυο αυτά Τεμένη είναι μετά τη Μέκκα τα ιερότερα μουσουλμανικά προσκυνήματα.

Το άφθαρτο σκήνωμα του Αρχιμανδρίτη Φιλουμένου

Το φρικτό μαρτύριο του αγιοταφίτη μοναχού στο Φρέαρ του Ιακώβ διαπράχθηκε στις 29-11-1979. Έκοψαν τα τρία δάκτυλα του δεξιού χεριού του και έβγαλαν το μάτι του, ενώ ήταν ζωντανός. Ύστερα, τον χτύπησαν με τσεκούρι στο κεφάλι και τον σκότωσαν.
Τέσσερα χρόνια μετά την ταφή, δηλαδή το 1984 έγινε εκταφή και το σώμα του βρέθηκε άφθαρτο. Τον έθαψαν πάλι, όπως άλλωστε προβλέπεται σε αυτές τις περιπτώσεις. Όταν ξανανοίχθηκε το μνήμα του, το σώμα βρέθηκε ακέραιο, χωρίς δυσοσμία. Σήμερα φυλάσσεται στο ναό της Σχολής του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων.

Ὁ ἅγιος
Φιλούμενος
Ὁ νέος ἱερομάρτυς

Θαύμα του Αγίου Φωτός

Το 1589, κατάφεραν οι Αρμένιοι (αιρετικοί της Εκκλησίας) και δωροδόκησαν τον Τούρκο στρατιωτικό διοικητή της Πόλεως και σε δεδομένη στιγμή το Μ. Σάββατο, ενώ εισερχόταν ο δικός μας Ορθόδοξος Πατριάρχης εν πομπή με κληρικούς για να τελέσει την Ακολουθία του Αγίου Φωτός, με βίαιο τρόπο τους έβγαλαν έξω. Όχι όμως και τον Ορθόδοξο λαό. Ο Πατριάρχης εκείνος τότε βρισκόταν πλάι στη μεσαία κολώνα θλιμμένος για το συμβάν, πλην θερμά προσευχόμενος μαζί με άλλους κληρικούς.

Τελικά εισήλθε να λάβει το φως ο Αρμένιος Πατριάρχης της Πόλεως. Όμως ευρισκόμενος εντός του Τάφου, αφού πέρασε πολύ ο συνηθισμένος χρόνος, δεν κατήρχετο για να ανάψει τις λαμπάδες του. Ξαφνικά ακούστηκε θόρυβος, σχίστηκε η μεσαία αυτή κολώνα και εξήλθε λάμψη φωτός και άναψε η δέσμη των κεριών που κρατούσε ο Πατριάρχης. Από το σημείο αυτό άρχισε να ψάλλει : «Δεύτε λάβετε φως…» και να μεταδίδει στους πέριξ πιστούς.

Έκτοτε παραμένει σχισμένη η κολώνα, στην οποία κατά τους ειδικούς, δεν εξηγείται λογικά αυτό το σχίσιμο και διαλαλεί ότι όλη η ΑΛΗΘΕΙΑ ανόθευτη, απαραχάρακτη, ο όλος Χριστός υπάρχει στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Εικόνα από το Άγιο Φως στα Ιεροσόλυμα

Το Άγιο Φως που εμφανίζεται στον Τάφο του Χριστού

Το Μεγάλο Σάββατο του 2008, ο Ρώσος φυσικός Δρ. Αντρέι Βολκόβ, επικεφαλής μιας επιστημονικής ομάδας από το Ινστιτούτο Κουρτσιάτοφ (του κορυφαίου επιστημονικού ιδρύματος της Ρωσίας), πραγματοποίησε κάποιες μετρήσεις με τη χρήση ενός οσιλοσκοπίου και άλλων ειδκών συσκευών, σε απόσταση δέκα περίπου μέτρων από υον Τάφο του Χριστού.

Ο Αντρέι Βολκόβ αναφέρει ότι, λίγο πριν από την εμφάνιση του Αγίου Φωτός, έλαβαν χώρα και καταγράφηκαν επιστημονικά τρία ανεξήγητα γεγονότα:

- Το πρώτο είναι η αδικαιολόγητη παρουσία του φαινομένου πλάσματος, το οποίο, όπως αναφέρει, είναι από μόνο του ένα «θαύμα».
- Το δεύτερο είναι η επίσης αδικαιολόγητη και ανεξήγητη ηλεκτρική φόρτιση του αέρα, σε συνδυασμό με την εξακρίβωση μεγάλης διαφοράς ηλεκτρικού δυναμικού.
- Το τρίτο είναι η παρουσία ηλεκτρικής εκκένωσης την ώρα της εμφάνισης του αγίου Φωτός.

Ιερός ναός της Αναστάσεως. Είσοδος προ το τμήμα της πέτρας που έφραζε τον Πανάγιο Τάφο.

Ο ναός της Αναστάσεως στην Ιερουσαλήμ

Άλλοτε γνωστός με το όνομα Μαρτύριο, Ανάσταση, Ναός του Αγίου Τάφου, Ναό του Κυριακού Τάφου. Χτίσθηκε από τον Μ. Κωνσταντίνο μετά την δεκαετηρίδα που επακολούθησε την σύνοδο της Νίκαιας, επί Μακάριου επισκόπου Ιεροσολύμων. Για να ανοικοδομηθεί αυτός χρειάζονταν πρώτα να **καταστραφεί** ο ναός της Αφροδίτης, τον οποίο ο Αδριανός είχε **εγείρει** εκεί, να **κατασκαφεί** το έδαφος και τα πρόσθετα χώματα, τα οποία **σκόπιμα** είχαν ριφθεί εκεί από τους «**ειδωλολάτρες**» για να **καταχωθεί** το Άγιο Μνήμα.

Αυτό το μεγάλο οικοδόμημα αν και περιγράφεται από τον Ευσέβιο, χρειάζονται να ληφθούν υπ' όψιν και άλλες μαρτυρίες, όπως τα οδοιπορικά του εκ Βοργδάλλης προσκυνητή Ευχέριου, που επισκέφτηκε τα Ιεροσόλυμα το 334, και της Σίλβιας, η οποία έφτασε εκεί τον 4ο αιώνας και περιγράφει τις τελετές σε αυτόν τον ναό. Από αυτές λοιπόν τις περιγραφές είναι δυνατό να καταλάβει κανείς ότι το οικοδόμημα αυτό αποτελούνταν από:

1. Την εκκλησία της **Αναστάσεως** που περιλάμβανε το Άγιο Μνήμα και τους 12 περιστοιχισμένους κίονες.

2. Από τον **Σταυρό**, εις τον οποίο η Σίλβια διακρίνει 2 μέρη, ένα από ευρεία υπαίθριας αυλής και στοές και από ένα μικρό παρεκκλήσι που περιλάμβανε τον χώρο του Γολγοθά.

3. Από την μεγάλη εκκλησία ή του **Μαρτυρίου**, η οποία βρίσκεται πίσω από τον

σταυρό και είναι μεγάλη βασιλική με 5 κλίτες

4. και από τα **προπύλαια** που οδηγούν στην Αυλή

Η ίδρυση του ναού συνοδεύτηκε από μεγάλο πανηγύρι και από την παρουσία των επισκόπων που παρευρέθησαν στην εν Τύρω σύνοδο το 336 και με κέλευσμα του Μ. Κωνσταντίνου μετά την λήξη της πήγαν στα Ιεροσόλυμα.

ΠΕΡΣΕΣ και ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Το οικοδόμημα αυτό μόνο για 3 αιώνες έμεινε ανέπαφο. Κατά το 614 με την εισβολή των Περσών στην Παλαιστίνη παραδόθηκε στο **πυρ**, αφού προηγουμένως **συλήθηκε** και αρπάχθηκαν τα πολύτιμα αναθήματά του, τα οποία ο Μ. Κωνσταντίνος και οι λοιποί αυτοκράτορες είχαν χαρίσει.

ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ

Την ανοικοδόμηση του ναού καθώς και των άλλων καταστραμμένων ναών της περιοχής ανέλαβε να φέρει γρήγορα εις πέρας με κοινές **εισφορές** ο ηγούμενος της Λαύρας του Αγίου Θεοδοσίου **Μόδεστος**. Είναι φυσικό ο ναός της αναστάσεως να προκαλέσει την ιδιαίτερη φροντίδα του δραστήριου αυτού μοναχού και έτσι το 626 νέο οικοδόμημα πιο σύνθετο ακόμη ανεγέρθηκε επί των ερειπίων του πρώτου. Επειδή όμως δεν υπήρχαν τα ανάλογα χρήματα σας αυτά του Μ. Κωνσταντίνου το οικοδόμημα ανεγέρθηκε μικρότερο σε διαστάσεις. Έτσι ανεγέρθησαν ξεχωριστές εκκλησίες επί έκαστου των ιδιαίτερων προσκυνημάτων και έτσι η μία βασιλική αντικαταστήθηκε από τέσσερις άλλους ναούς Βυζαντινού ρυθμού και αυτές ήσαν

1. Η εκκλησία της **Αναστάσεως** επί του Αγίου Τάφου
2. Η Εκκλησία του **Γολγοθά**, επί του λόφου της σταυρώσεως
3. Η εκκλησία της **ανερεύσεως** του τιμίου σταυρού
4. Η εκκλησία της **Θεοτόκου**, η οποία ανεγέρθηκε επί του προσκυνήματος της αποκαθηλώσεως

Οι εκκλησίες αυτές ήσαν ενωμένες μεταξύ τους με τοίχους και ήταν προσκείμενες προς αυλή επιστρωμένη με μάρμαρα και σχημάτιζαν γραμμή που πήγαινε από Δ προς Α.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΡΑΒΩΝ και ΝΕΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ

Με διάταγμα του 1010 από τον Χαλίφη της Αιγύπτου Χάκεμ Αμριλλάχ αποφασίζεται η **καταστροφή** του ναού τη Αναστάσεως και έτσι οι **4 εκκλησίες** κατεστράφησαν από την **πυρκαγιά** αφού πρώτα **δηωθήθηκαν**. Η νέα ανοικοδόμησή του πραγματοποιήθηκε το 1048 αφού συμφώνησαν οι χαλίφηδες του Χάκεμ με τους πρεσβευτές των Βυζαντινών αυτοκρατόρων της εποχής. Από τότε ο ναός υπέστη διάφορες

επισκευές και μια μόνο ανακαίνιση το 1809 και το 1810 μετά από απροσεξία ή και πρόθεση Αρμένιου μοναχού το έτος 1808 και η οποία αποτέφρωσε μεγάλο μέρος του.

Ιερός ναός της Αναστάσεως. Είσοδος του Πανάγιου τάφου του Κυρίου

ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ

ΜΕΚΚΑ - Ο ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΑΜΠΑ

Η Μέκκα ή Μάκκα (πλήρες όνομα, Μάκκα αλ-Μουκάραμα, στην αραβική, مكة المكرمة) αποτελεί την ιερότερη πόλη των Μουσουλμάνων. Σύμφωνα με την Ισλάμική πίστη οι πιστοί πρέπει να στρέφονται προς τη Μέκκα για να εκπληρώσουν τις θρησκευτικές τους υποχρεώσεις (Ναμάζ).

Όλα τα τζαμιά είναι προσανατολισμένα προς την Κάαμπα στη Μέκκα.

Ο προφήτης των Μουσουλμάνων, ο Μωάμεθ, γεννήθηκε στη Μέκκα.

Πιστεύεται ότι μέρος του ιερού βιβλίου των Μουσουλμάνων, του Κορανίου, δόθηκε από τον Θεό στον προφήτη Μωάμεθ το 610 Κ.Χ. στη Μέκκα.

Η πόλη υπήρξε κάτω από Οθωμανική κυριαρχία κατά τα έτη 1517-1917.Κάθε χρόνο χιλιάδες πιστοί συρρέουν στην πόλη αυτή κατά την περίοδο των προσευχών. Μετά την επίσκεψή τους στη Μέκκα, οι πιστοί αποκτούν την ιδιότητα του Χατζ.

Οι μη μουσουλμάνοι απαγορεύεται να επισκεφτούν την πόλη.

Ο Μωάμεθ γεννήθηκε στη Μέκκα το 570, γι' αυτό και η πόλη αποτελεί σημαντικό τόπο για όλο το Ισλάμ από τότε μέχρι και σήμερα. Ο Μωάμεθ ανήκε σε μία μειοψηφική φυλή, τους Χασεμίτες, μέρος της φυλής Κουράς που κυβερνούσε. Στο γειτονικό όρος Χίρα αναφέρεται ότι ο προφήτης είχε τη θεϊκή αποκάλυψη από τον αρχάγγελο Γαβριήλ το 610 και ξεκίνησε το κήρυγμα ενός αβρααμικού μονοθεϊσμού σε αντίθεση με τον παγανισμό και πολυθεϊσμό της πόλης του. Μετά από 13 χρόνια συνεχούς αντίθεσης και διαμάχης με τις παγανιστικές φυλές της Μέκκα που δεν τον αποδέχθηκαν, ο Μωάμεθ μετανάστευσε το 622 με τους συντρόφους του στην πόλη Γιατρίμπ, η οποία στη συνέχεια μετονομάστηκε σε Μεδίνα. Το ταξίδι αυτό αποτελεί την Εγίρα και είναι η αρχή του μουσουλμανικού ημερολογίου. Η διαμάχη μεταξύ των μουσουλμάνων και των Κουράς, οι οποίοι παρέμεναν πολυθεϊστές, συνεχίστηκε και έλαβε διαστάσεις ένοπλων συγκρούσεων. Στη μάχη του Μπαντρ έξω από τη Μεδίνα οι μουσουλμάνοι νίκησαν τους Κουράς, ενώ οι κάτοικοι της Μέκκα νίκησαν στη μάχη του Ουχούντ.

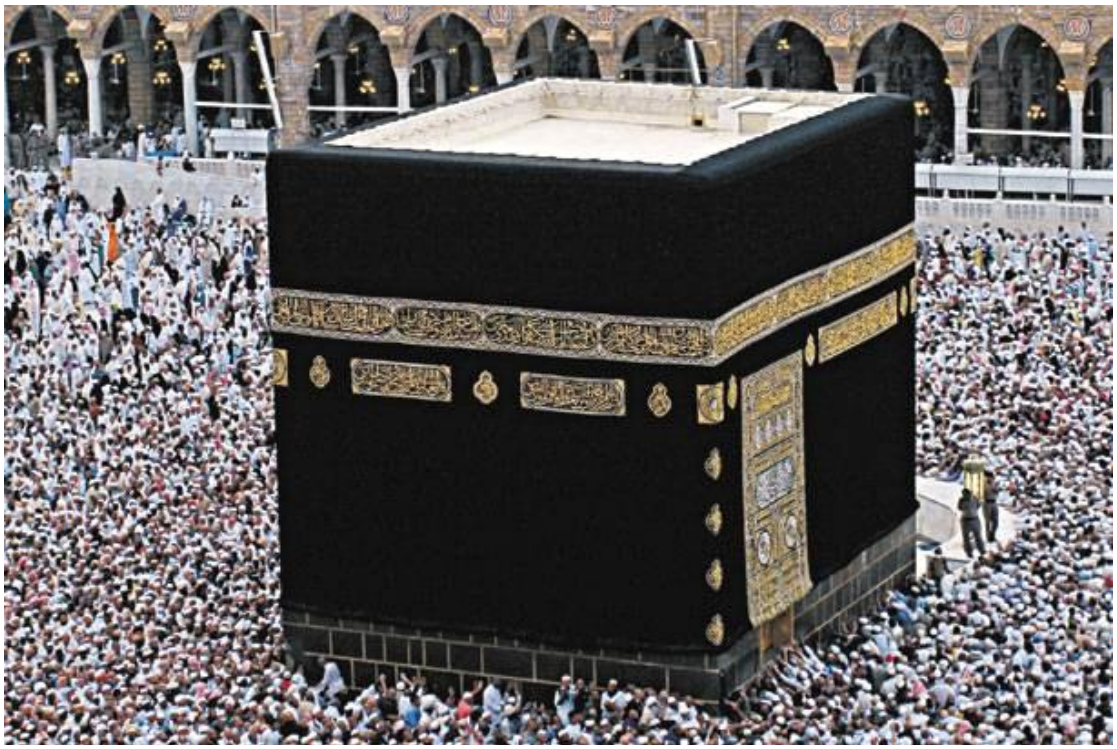

ΑΙΘΙΟΠΙΑ

ΝΑΟΣ ΑΓ.ΓΕΩΡΓΙΟΥ-ΛΑΛΙΜΠΕΛΑ

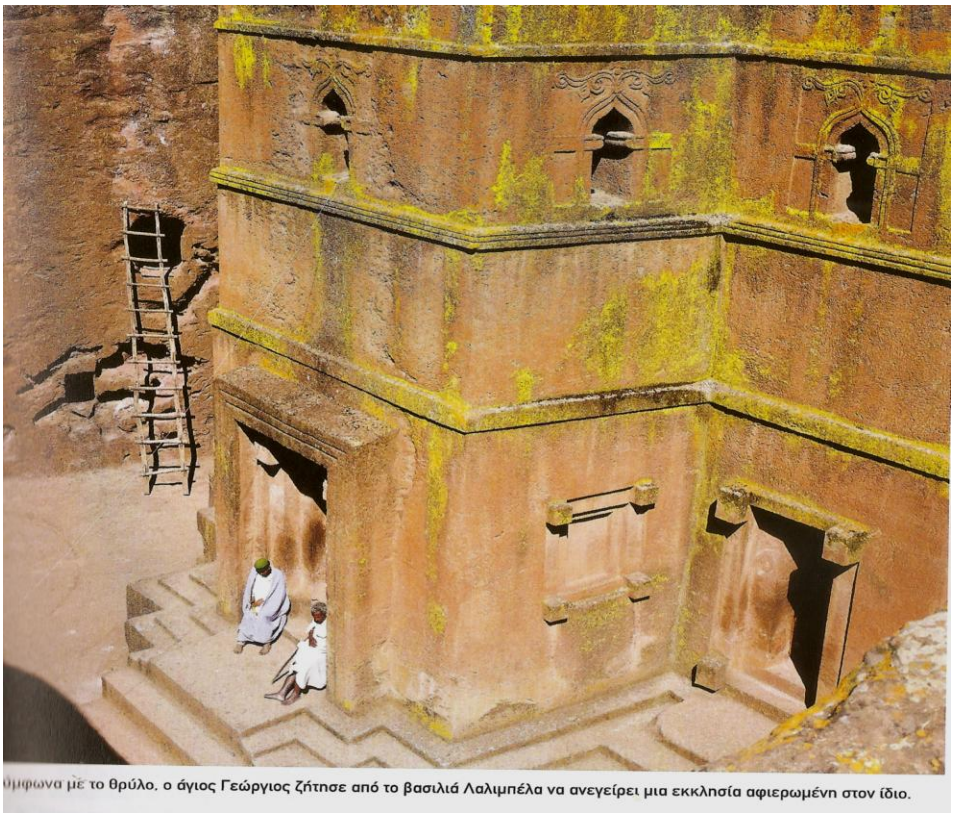

Ομφωνα με το θρύλο, ο άγιος Γεώργιος ζήτησε από το βασιλιά Λαλιμπέλα να ανεγείρει μια εκκλησία αφιερωμένη στον ίδιο.

Ο ναός του Αγίου Γεωργίου είναι μια μονολιθική εκκλησία στην Λαλιμπέλα, στην περιφέρεια της Αμχάρα, στην Αιθιοπία. Χτισμένος στις αρχές του δέκατου τρίτου αιώνα είναι ο πιο γνωστός και τελευτέος ναός που κατασκευάστηκε από τους έντεκα που υπάρχουν στην περιοχή και αναφέρεται ως Όγδοο Θαύμα του Κόσμου.

Σύμφωνα με την αιθιοπική πολιτιστική ιστορία, ο ναός του Αγίου Γεωργίου χτίστηκε αφότου είχε δει ο βασιλιάς Ντζέμπρε Μεσκέλ Λαλιμπέλα της δυναστείας των Ζάγκβε ένα όραμα στο οποίο καθοδηγήθηκε για να κατασκευάσει την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και του Θεού και οι δύο έχει αναφερθεί ως αυτοί που του έδωσαν τις οδηγίες για να κατασκευάσει το ναό.

Από το 2006, η Λαλιμπέλα εξακολουθεί να είναι ένας τόπος προσκυνήματος για τα μέλη της Αιθιοπικής Ορθόδοξης Εκκλησίας Τιβαχέντο.Η ίδια η εκκλησία είναι μέρος της Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της ΟΥΝΕΣΚΟ από το 1978.

ΧΙΛΗ
ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Το Νησί του Πάσχα (ή αλλιώς Ράπα Νούι στην τοπική γλώσσα) είναι νησί που βρίσκεται στον Ειρηνικό Ωκεανό και είναι επαρχία της Χιλής.Έχει πληθυσμό περίπου 2.270 κατοίκους και θεωρείται πλέον το πιο απομονωμένο κατοικημένο νησί στον κόσμο. Το όνομα «Νησί του Πάσχα» οφείλεται στον Ολλανδό θαλασσοπόρο Γιάκομπ Ρόγκεβεν, ο οποίος έφτασε εκεί το Πάσχα του 1722.

Αγάλματα Μοάι και Συμπλέγματα Αχού

Τα Μοάι είναι αγάλματα που βρίσκονται στο νησί του Πάσχα και αναπαριστούν ανθρώπινες μορφές. Υπολογίζεται πως δημιουργήθηκαν γύρω στο 1250 π.Χ. και 1500 π.Χ.Σήμερα συνολικά έχουν βρεθεί 887 μοάι στο νησί.Τα αγάλματα είναι ψηλά από τα 2,5 έως σχεδόν τα 10 μέτρα, και ζυγίζουν από 75 έως 86 τόνους.Τα αγάλματα Μοάι αποτελούνται από την Αχού, την πέτρινη βάση που φτάνει τα 150 μέτρα και πάνω της τοποθετούνταν τα τεράστια αγάλματα, το κύριο σώμα και το πουκάο, το πέτρινο «καπέλο» που τοποθετούνταν στην κορυφή των αγαλμάτων.Το κεφάλι τους είναι μεγάλο σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα τους, πλησιάζοντας σχεδόν τα 3/5 του μεγέθους του σώματος..Τα αγάλματα Μοάι παριστάνουν προγόνους διαφόρων φυλών,ενώ τα αχού,που εκτός από πέτρινη βάση στα μοάι βρίσκονται και διάσπαρτα στο νησί δημιουργώντας συμπλέγματα,γίνονταν τελετές σε αυτά που αποτελούσαν μέρος κάποιας αρχαίας θρησκείας.Επίσης τα αχού χρησιμοποιούνταν και ως χώροι ενταφιασμού.

Ιεραπόστολοι Στο Νησί

Οι ιεραπόστολοι έκαναν την περισσότερη ζημία στην ιστορία του νησιού, ακόμα και από τους περουβιανούς εμπόρους σκλάβων, οι οποίοι σκλάβωσαν και εμπορεύτηκαν τους περισσότερους από τους κατοίκους του νησιού.
Οι ιεραπόστολοι είναι αυτοί που προχώρησαν στην καταστροφή όλων των ξύλινων γλυπτών, θρησκευτικών χειροποίητων αντικειμένων και επιπλέον αρκετών επιγραφών γνωστών ως Rongo - Rongo, οι οποίες αποτελούσαν ένα αρχείο της χαμένης γλώσσας του Rapa Nui.Τέλος συνέβαλαν στην εισαγωγή της ταϊτινής διαλέκτου στον αποδεκατισμένο πληθυσμό του 1864.

ΙΝΔΙΑ

Ποταμός Γάγγης

Ο ποταμός Γάγγης, ένας από τους μεγαλύτερους ποταμούς της Ινδικής Χερσονήσου με συνολικό μήκος 2.510 χιλιόμετρα και διασχίζει την Ινδία και το Μπακλαντές. Θεωρείται ιερός ποταμός των Ινδουιστών. Οι πηγές του βρίσκονται στα Ιμαλάια και ο ποταμός σχηματίζεται από μια ένωση των 2 ποταμών της Ινδίας Μπαγκιράτι και Αλακνάντα.

Φυσικά Χαρακτηριστικά:

Ο ποταμός μήκους 2510 χιλιόμετρα εχέι ως κύρια πηγή του τον παγετώνα Γκανκότρι ο οποίος βρίσκεται σε ύψος 7.700 μέτρα, όμως οι πηγές της κύριας ροής του Γάγγη είναι χαμηλότερα. Το βάθος του Γάγγη αποτελείται περίπου στα 16-30 μέτρα και με την λεκάνη απορροής να καλύπτει επιφάνεια 1.086.000km2, ενώ η μέση ροή ειναι 12.015 κυβικά μέτρα ανά δευρερόλεπτο. Τέλος τα νερά του καλύπτουν επιφάνεια 907.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Θρησκευτική Σημασία του Γάγγη:

Ο ιερός ποταμός των Ινδουιστών ο οποίος προσωποποιεί την γυναικεία θεότητα Γάγγα όπου ανελήφθη στον παράδεισο υπό την προστασία του Βράχμα, αλλά αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Γη όταν ένας από τους απογόνους των νεκρών γιων του βασιλιά Σαγκάρα, ο Μπαγκιράθα, ικέτεψε την θεά να γυρίσει πίσω με σκοπό να εξιλεώσει τα πνεύματα των νεκρών γιων του βασιλιά. Σίβα παγίδεψε μέσα στα μαλλιά του τη Γάγγα, αφήνοντας την να ξεφεύγει σε διάφορα μικρά ρεύματα νερού, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο τον ποταμό. Η Γάγγα εξαγνίστηκε από το άγγιγμα του Σίβα και δημιούργησε

διάφορους παραπόταμους για να βοηθά τις ψυχές να εξαγνίζονται. Μετά την κάθοδο της, η Γάγγα άλλαξε το όνομά της σε «Μπαγκιράτι».

Ιερές Πόλεις:

Κατά μήκος του ποταμού συναντάμε τρεις πόλεις οι οποίες έχουν ξεχωριστή σημασία για τους Ινδουιστές. Η πρώτη από αυτές είναι το Χαριντβάρ. Το Χαριντβάρ (το όνομα του οποίου σημαίνει *«Πύλη προς τον Θεό»*) θεωρείται ως μια από τις 4 ιερές πόλεις όπου έπεσε το Αμρίτα, το ποτό των θεών που χαρίζει αθανασία. Τα άλλα μέρη είναι οι πόλεις Ujjain, Νασίκ και Αλλαχαμπάντ, με την τελευταία να είναι και αυτή παρόχθια πόλη του Γάγγη. Κάθε χρόνο τελείται, με τη σειρά, σε μια από τις 4 πόλεις η εορτή *«Kumbha Mela»*, όπου ολοκληρώνεται σε
έναν κύκλο 12 ετών με μια μεγάλη εορτή (*Maha Kumbha Mela*) στην πόλη του Αλλαχαμπάντ. Στο Χαριντβάρ οι γιορτές αυτές περιλαμβάνουν εξαγνιστικούς καθαρισμούς στα νερά του ποταμού.

Η πρόσβαση των πιστών στον ποταμό γίνεται από ιδιαίτερα σημεία τα οποία ονομάζονται «Γκατ». Ο όρος αυτός (Μπενγκάλι: □□□ , ghaṭ, Χίντι: □□□), αν και γενικότερα χρησιμοποιείται σε όλη τη νότια Ασία για την αναφορά σε σκάλες που δίνουν πρόσβαση σε προκυμαίες στις όχθες ποταμών, συχνά αναφέρεται αποκλειστικά σε αυτές που υπάρχουν στις ιερές πόλεις του ποταμού Γάγγη. Το ιερότερο σημείο της πόλης Χαριντνβάρ είναι το γκατ Har ki Pauri, όπου θεωρείται το σημείο στο οποίο έπεσε το Αμρίτα.
Η δεύτερη ιερή πόλη κατά μήκος του Γάγγη είναι το Αλλαχαμπάντ[13], το οποίο στα περσικά σημαίνει «Πόλη του Θεού». Στο σημείο αυτό οι Ινδουιστές πιστεύουν πως ο Βράχμα πραγματοποίησε την πρώτη του θυσία μετά τη δημιουργία του Κόσμου. Επίσης αποτελεί ένα από τα 4 μέρη του Kumbha Mela, αλλά και το σημείο που ο μυθικός ποταμός Σαρασβάτι ενώνεται με τους Γάγγη και Γιαμούνα. Το σημείο της ένωσης του Γάγγη με τον Γιαμούνα, το λεγόμενο «Τρίβενι Σανγκάμ», αποτελεί το μέρος που πραγματοποιείται κάθε δώδεκα χρόνια η μεγάλη εορτή του Maha Kumbha Mela. Στο ίδιο σημείο έχουν ριχτεί οι στάχτες διάφορων ηγετών, ανάμεσα τους και ένα μέρος από τις στάχτες του Μαχάτμα Γκάντι το 1948.

Ιδιαίτερη θρησκευτική και πολιτιστική σημασία έχει η πόλη Βαρανάσι, την

οποία διασχίζει επίσης ο Γάγγης. Το Βαρανάσι (ή *Μπενάρες*) θεωρείται η πιο ιερή πόλη της Ινδίας, όχι μόνο
για τους Ινδουιστές αλλά και για τους οπαδούς του **Βουδισμού, κ**αθώς εκεί κήρυξε για πρώτη φορά ο**Σιντάρτα Γκαουτάμα,** καθώς και για τους **Τζαϊνιστές.**
Πάρα πολύς κόσμος επισκέπτεται το Βαρανάσι για να εξαγνιστεί στα νερά του Γάγγη. Στην πόλη υπάρχουν εκατοντάδες ναοί στις όχθες του ποταμού, που συχνά πλημμυρίζουν κατά τη διάρκεια της περιόδου των βροχών. Στα γκατ της πόλης του Βαρανάσι τελούνται καθημερινά αποτεφρώσεις νεκρών και οι στάχτες των πτωμάτων ρίχνονται στα νερά του ποταμού, ενώ πολλές φορές στον Γάγγη. ρίχνονται και ολόκληρα τα πτώματα.(αν και τα τελευταια χρόνια εχει επισημα απαγορευτεί).
Στην πόλη υπάρχουν εκατοντάδες ναοί στις όχθες του ποταμού, που συχνά πλημμυρίζουν κατά τη διάρκεια της περιόδου των βροχών.
Οι Ινδουιστές θεωρουν πως μια φορά στη ζωή τους πρεπει να επισκευθούν το Βαρανάσι και ο θάνατος στις όχθες του Γάγγη σ 'αυτή την πόλη θα τους απαλλάξει απο τον επώδυνο κύκλο των μετενσαρκώσεων.

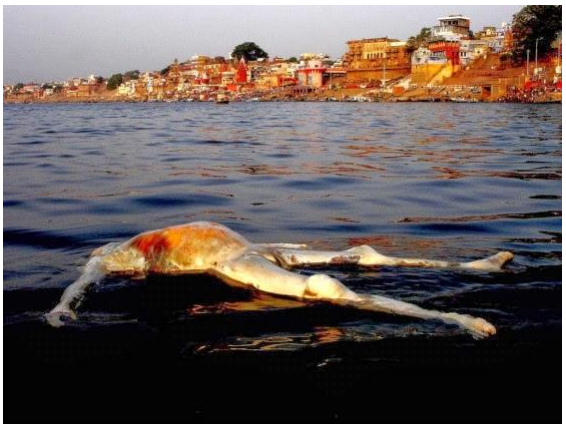

ΝΕΠΑΛ

ΚΑΤΜΑΝΤΟΥ: Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΘΕΑ ΚΟΥΜΑΡΙ

Είναι η παράδοση της λατρείας που αποδίδεται σε νεαρά κορίτσια πριν την εφηβεία τα οποία μετά από περίπλοκη διαδικασία επιλογής λατρεύονται ως η ενσάρκωση ινδουιστικής θεάς.

Ενώ υπάρχουν πολλές Kumaris σε όλο το Νεπάλ, με ορισμένες πόλεις να έχουν περισσότερες απο μια, η πιο γνωστή είναι η Royal Kumari (βασιλική Κουμάρι) του Κατμαντού , και ζει στο Kumari Ghar , ένα παλάτι στο κέντρο της πόλης. Η διαδικασία επιλογής γι 'αυτήν είναι ιδιαίτερα αυστηρή.

Η Διαδικασία επιλογής γίνεται στην ηλικία των τριών χρόνων.
Κάποια από τα εξωτερικά χαρακτηριστικά που πρέπει να έχουν τα νεαρά κορίτσια:
-Λαιμός σαν κοχύλι
-Σώμα σαν ένα δέντρο
-Δέρμα αψεγάδιαστο
-Φωνή απαλή και καθαρή

Μια Kumari πιστεύεται ότι είναι η ενσάρκωση της θεάς Taleju (Νεπάλ - Durga) μέχρι την είσοδό της στην εφηβεία (με την έμμηνο ρύση), μετά από την οποίο πίστευαν ότι η θεά εγκαταλείπει το σώμα του κοριτσιού και ξεκινάει η διαδικασία επιλογής για την νέα Kumari . Σοβαρή ασθένεια ή μια σημαντική απώλεια αίματος από έναν τραυματισμό, αποτελούν επίσης λόγους, για την για να επανέλθει η Kumari στην προηγούμενη ζωή της, και να επιλεγεί νέα Kumari.

Η τρέχουσα Royal Kumari, Ματίνα Shakya, ηλικίας τεσσάρων, εγκαταστάθηκε τον Οκτώβριο του 2008 από την μαοϊκή κυβέρνηση που αντικατέστησε την μοναρχία. Η Samita Bajracharya, ως Kumari της πόλης Πατάν είναι η δεύτερο πιο σημαντική ζωντανή θεά.

Στην Ινδία η Kumari γενικά επιλέγεται για μία ημέρα και τη λατρεύουνν αναλόγως σε ορισμένα φεστιβάλ όπως Navaratri ή Durga Puja . Στο ινδικό κρατίδιο της Βεγγάλης αυτή είναι μια ιδιαίτερα διαδεδομένη πρακτική.

Το παλάτι – ναός της κουμάρι στο Κατμαντού

ΚΑΤΜΑΝΤΟΥ: Η ΣΤΟΥΠΑ ΣΟΥΑΓΙΑΜΠΟΥΝΑΘ Swayambhunath Temple

Είναι ένα αρχαίο θρησκευτικό συγκρότημα στην κορυφή ενός λόφου στην κοιλάδα του Κατμαντού, δυτικά της πόλης του Κατμαντού.Είναι επίσης γνωστό ως το Monkey Temple καθώς υπάρχουν ιεροί πίθηκοι που ζουν στα βορειοδυτικά τμήματα του ναού..
Σύμφωνα με την μυθολογία ολόκληρη η κοιλάδα ήταν κάποτε λίμνη, στην οποία φύτρωσε ένας λωτός. Περνώντας απο κει ένας άγιος άνθρωπος , διαλογίστηκε και φεύγοντας παρέσυρε τα νερά. Στη θέση του λωτού, ξεπροβαλε η στούπα.

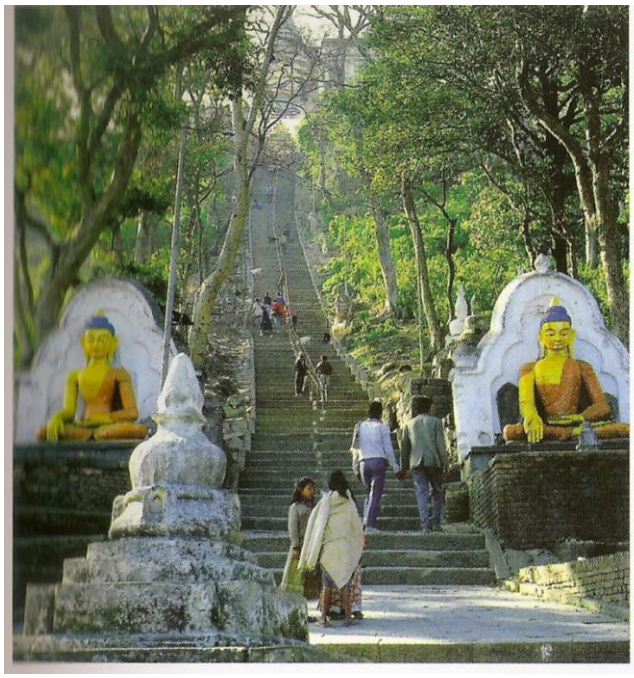

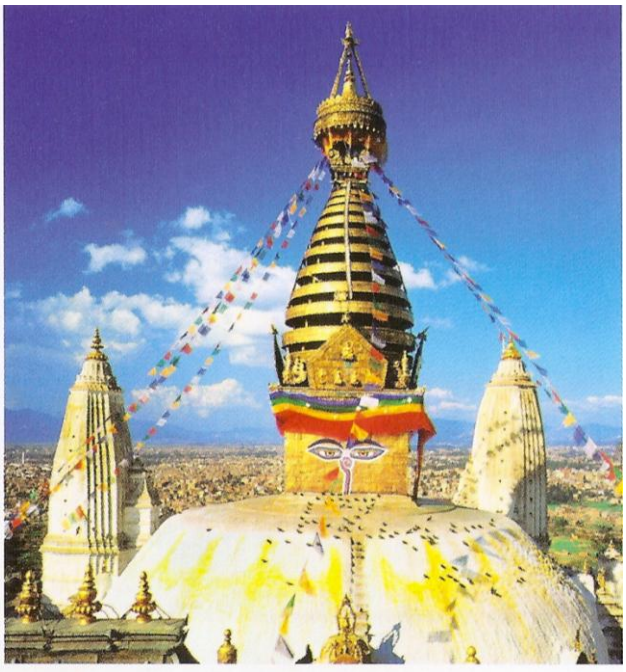

Το Θιβετιανό όνομα για την τοποθεσία σημαίνει «Θεϊκά Δέντρα» (Wylie : Phags.pa Shing.kun), για τις πολλές ποικιλίες των δέντρων που βρίσκονται στο λόφο. Ωστόσο, το Shing.kun μπορεί να είναι παραφθορά του ονόματος Singgu της τοπικής Νεβάρι γλώσσας για το συγκρότημα, που σημαίνει «αυτο-ξεπηδήσε».

Για τους βουδιστές Newari η στούπα Swayambhunath κατέχει κεντρική θέση, είναι ίσως απο τα πιο ιερά μεταξύ βουδιστικά προσκυνήματα. Για τους Θιβετιανούς και τους οπαδούς του θιβετιανού βουδισμού, είναι είναι η δεύτερη στο Νεπάλ μετά την στούπα Boudhanath .

Η ΣΤΟΥΠΑ ΜΠΟΥΝΤΑΝΑΘ (Boudhanath Temple)

Είναι ένα από τα ιερότερα μέρη του θιβετιανού βουδδισμου στο Νεπάλ. Βρίσκεται περιπού 11χιλιόμετρα από το κέντρο και βορειοανατολικές παρύφες του Κατμαντού.Ο μύθος λέει πως στο κυρίως σώμα της στουπας "κρύβεται" ένα ιερό κόκαλο που ανήκε στον Βούδα.
Η στούπα χτίστηκε λίγο μετά το θάνατο του Βούδα και εναι μια απο τις μεγαλύτερες στούπες στον κόσμο.
Πολλά κιλά χρυσού χρησιμοποιήθηκαν για την διακόσμηση του ιερού κτιρίου.
Οι προσκυνητές περιφέρονται στη βάση της κουνώντας τους κυλίνδρους προσευχής.

Η εισροή μεγάλου αριθμού προσφύγων στο Νεπάλ από το Θιβέτ στη δεκαετία του 1950 είχε αποτέλεσμα την κατασκευή πολλών Θιβετιανών μοναστηριών γύρω από την Boudhanath απο τα οποία τα 4 κυριώτερα δεσπόζουν στον περίγυρο της στούπας.
Πολλοί πρόσφυγες από το Θιβέτ επισης, ζουν γύρω στα περίχωρα της Boudhanath

Από το 1979, η Boudhanath είναι Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO . Μαζί με Swayambhunath , είναι ένα από τα πιο δημοφιλή τουριστικά σημεία στην περιοχή του Κατμαντού.

ΝΕΠΑΛ- ΜΠΑΚΤΑΠΟΥΡ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΛΑΚΣΜΙ Nayatapola Temple

Ο ναός ανεγέρθηκε από τον βασιλιά του Νεπάλ Μάλλα σε μια περίοδο 5 μηνών,από τα τέλη του 1701-1702. Είναι ο ναός της Λάκσμι,της ινδουιστικής θεάς της δύναμης ευημερίας.
Ο ναός όπως και η πόλη ΜΠΑΚΤΑΠΟΥΡ είναι Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO .

ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΗΣ ΠΑΣΟΥΠΑΤΙΝΑΘ (Pashupatinath Temple)

Είναι ένας από τους πιο σημαντικούς ναούς του Σίβα στον κόσμο,που βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Bagmati έναν απο τους ιερούς ποταμους του Ινδουισμού, στο ανατολικό τμήμα της Κατμαντού ,την πρωτεύουσα του Νεπάλ.

Ο ναός καθημερινά κατακλύζεται απο πιστους οι οποίοι έρχονται για να προσευχηθούν στον Σίβα αφου ξεπλυθούν πρώτα στα νερά του ποταμού. Στις όχθες του ποταμού μπροστά και απέναντι απο το ναό υπαρχουν μικροί ναϊσκοι, πολλά “γκατς" καθώς και ασκητές γιογκοι που μένουν μόνιμα εδώ αφιερωμένοι στον διαλογισμό.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ

Η **Ιερά Μονή Αγίας Αικατερίνης στο Όρος Σινά** (ή **Ιερά Μονή του Θεοβαδίστου Όρους Σινά** όπως αποκαλείται επίσημα), είναι κτισμένη στις παρυφές του όρους Σινά στην χερσόνησο του Σινά. Η Μονή είναι μνημείο παγκόσμιας πολιτιστικής της Ουνέσκο. Σύμφωνα με μαρτυρίες, θεωρείται η παλαιότερη χριστιανική μονή στον κόσμο.

Ιστορικά, η παλαιότερη μαρτυρία για ύπαρξη μοναστικής ζωής στη περιοχή είναι του 381-384 μ.Χ. Κατά την βασιλεία του Ιουστινιανού, ανάμεσα στο 527 και 565, ανεγέρθηκε η μονή στο σημείο που βρίσκονταν η «φλεγόμενη βάτος» του Μωυσή. Το μέρος θεωρείται ιερό για τους χριστιανούς, τους μουσουλμάνους και τους εβραίους.

Ως απάντηση σε αίτημα μοναχών της μονής για προστασία, η μονή έλαβε από τον Μωάμεθ «ιδιόγραφη υποχρέωση» ή Διαθήκη (Αχτναμέ), επικυρωμένη με το αποτύπωμα της ίδιας της παλάμης του, που περιγράφει τα δικαιώματα των χριστιανών σε αυτή την περιοχή

Η βιβλιοθήκη της μονής διατηρεί την δεύτερη μεγαλύτερη συλλογή χειρογράφων και εγχειριδίων της πρωτοχριστιανικής περιόδου, μετά από αυτή του Βατικανού. Στο μοναστήρι βρίσκονται επίσης εικόνες, οι παλαιότερες από τις οποίες είναι του 5ου και του 6ου αιώνα.

Η Πέτρα της Ιορδανίας!

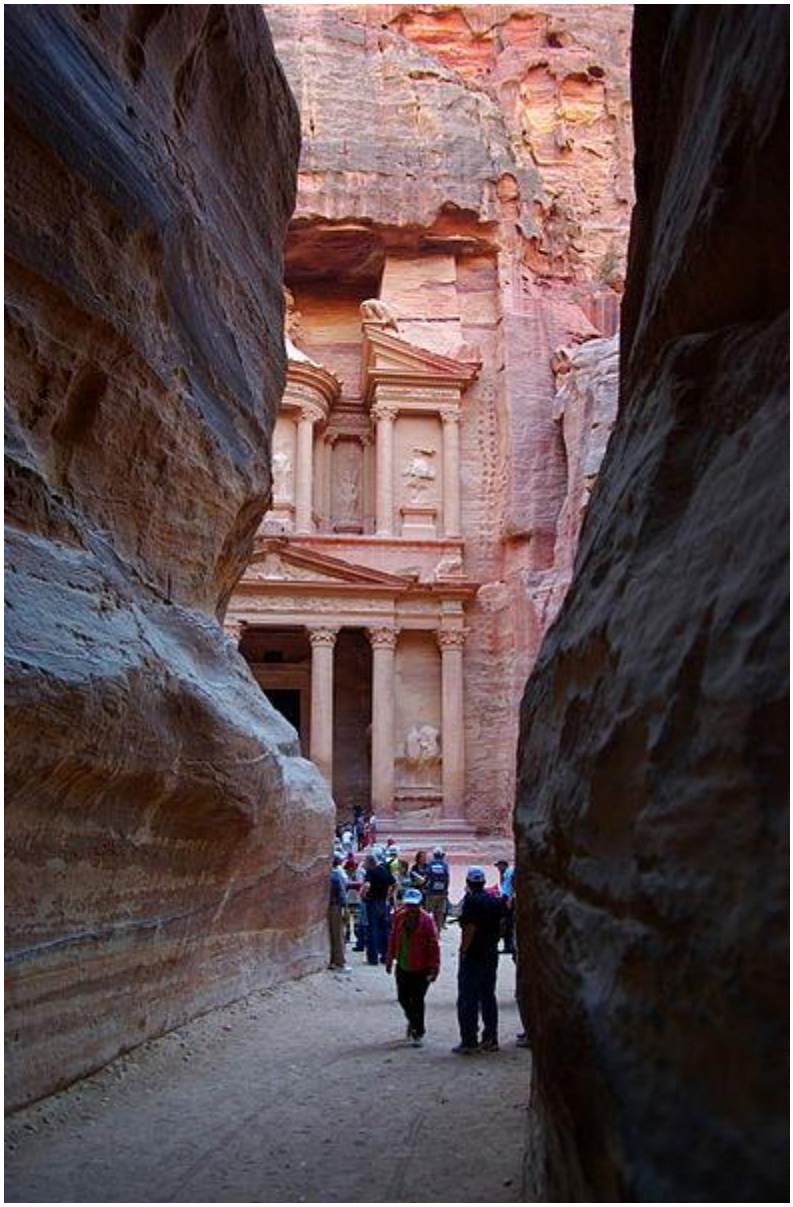

Το όνομα της πόλης

Το όνομα που χρησιμοποιούσαν οι κάτοικοι της πόλης, οι Ναβαταίοι ή Ναμπάτου όπως τους αποκαλούσαν οι Μεσοποτάμιοι λαοί, ήταν Ράκμου που σημαίνει «Βράχος με χρωματιστές ραβδώσεις». Σύμφωνα με τον αρχαίο Έλληνα ιστορικό του 4ου αιώνα π.Χ., τον Ιερώνυμο από την Καρδία, το όνομα Πέτρα δόθηκε από τους Έλληνες εμπόρους επειδή οι κάτοικοι της πόλης γιόρταζαν την εποχή της άνοιξης μια θεότητα στην οποία προσέφεραν διάφορα αγαθά, ως θυσία, πάνω σε μια μεγάλη πέτρα. Η μεγάλη αυτή πέτρα βρίσκεται νοτιοδυτικά της αρχαίας πόλης και σήμερα ονομάζεται Ουμ-αλ-Μπιγιάρα.

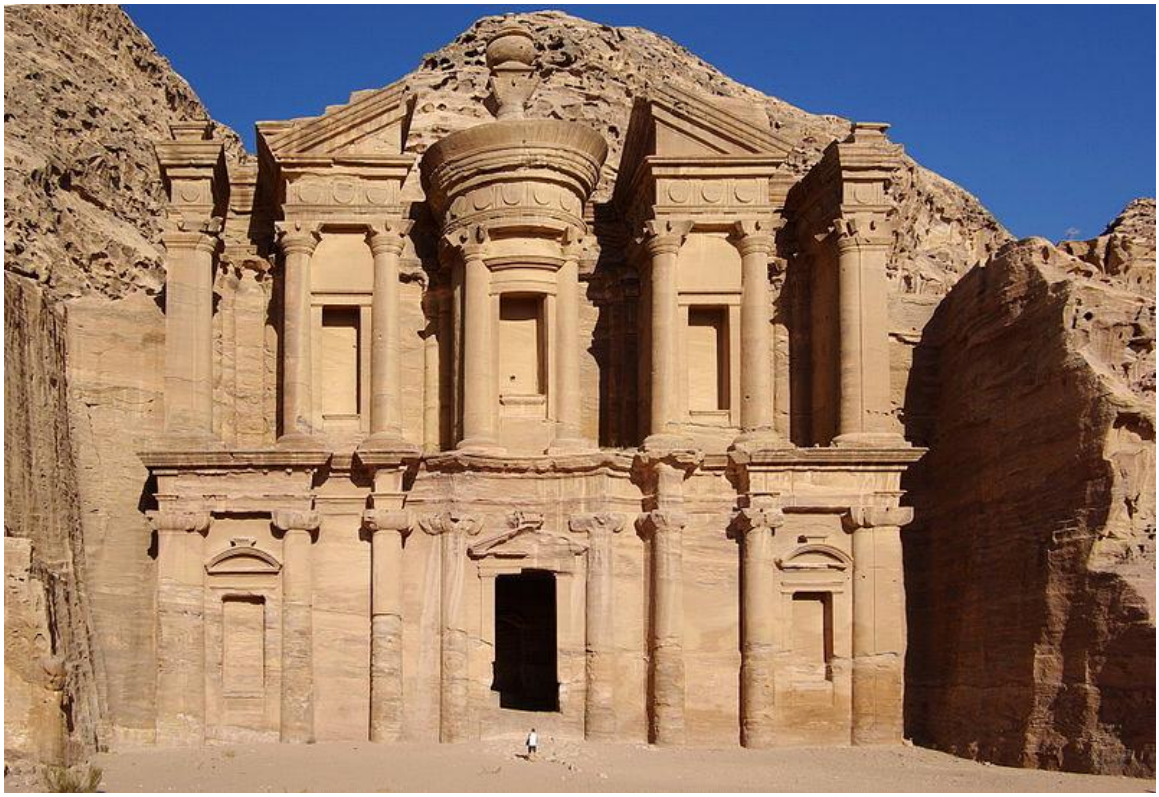

ΘΡΗΣΕΥΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ

Οι πρώτοι Ναβαταίοι κάτοικοι της Πέτρας προέρχονταν από την Αραβία και ήταν στενά συνδεδεμένοι με τη λατρεία των βράχων και των πνευμάτων που κατοικούσαν σε αυτούς. Γι' αυτό το λόγο είχαν ανοίξει πολυάριθμες κόγχες στους βράχους της Πέτρας και τοποθετούσαν μια λαξευμένη στήλη στο εσωτερικό. Οι στήλες αυτές ονομάζονταν βαίτυλοι, που σημαίνει το σπίτι του Θεού, στα αραμαϊκά μπετ-ελ. Με αυτό τον τρόπο τιμούσαν τον Αλ-Ούτσα και την κυρίαρχη θεότητα της θρησκείας τους, τον Ντουσχάρα, προστάτη της οικογενείας και του εμπορίου και σύμβολο σταθερότητας. Οι Ναβαταίοι επηρεάστηκαν από τους γειτονικούς πολιτισμούς και ασπάσθηκαν πολλές θεότητές τους: από τους Εδωμίτες τον θεό Κάους, από τους Έλληνες τον Ηρακλή, το Δία, τον Ήφαιστο και τη Δήμητρα, από τους Αιγυπτίους τον Θοτ. Επίσης δανείσθηκαν πολλά στοιχεία από τη λατρεία του Ζαρατούστρα, των Περσών. Αλλά κατά βάση παρέμεναν πιστά προσκολλημένοι στη λατρεία των βράχων. Το πολυθεϊκό σύστημα λατρείας εγκαταλείφθηκε εντελώς με την έλευση του χριστιανισμού.

ΕΛΛΑΔΑ

Το Άγιο Όρος

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι λατρευτικοί τόποι σέβονται το φυσικό περιβάλλον στο οποίο ανοικοδομούνται. Οι ναοί, οι μονές, οι σπηλιές των ασκητών εξαγιάζουν τον χώρο και τον αναδεικνύουν. Το Άγιο Όρος είναι το Σινά στον ελληνικό χώρο. Οδηγεί σε κατάνυξη και ευσέβεια τους καλοπροαίρετους. Εκφράζει την προσδοκία της άνω Ιερουσαλήμ, δηλαδή της πόλης που επιζητούν οι πιστοί και

στην οποία θα ζήσουν κατά τον μέλλοντα αιώνα. Η εγκόσμια Ιερουσαλήμ έχει αναδείξει ως λατρευτικό τόπο το ναό του Σολομώντα, που όμως δεν υφίσταται πλέον.

Σήμερα οι κυριότεροι λατρευτικοί τόποι είναι ο ναός της Αναστάσεως και το τέμενος του Ομάρ. Ο πρώτος καύχημα των Ορθοδόξων Χριστιανών, ενώ ο δεύτερος των Μουσουλμάνων. Η επίγεια Ιερουσαλήμ είναι για τους Ορθοδόξους χριστιανούς τόπος άσκησης, αφού οι προσκυνητές σε αυτήν θέλουν να βαδίσουν στα ίχνη του Χριστού και να συναισθανθούν την σταυρική θυσία του. Το ίδιο και οι προσκυνητές του Αγίου Όρους θέλουν να οσφρανθούν την αγιότητα της ορθόδοξης άσκησης και προσφοράς, αφού ο βυζαντινός πολιτισμός είναι ζωντανός και ακμαίος στο Άγιο Όρος.

<u>Άθως ή Άγιο Όρος</u>

(Η ακρόπολη της Ορθοδοξίας)

Σπήλαιο Αγ. Ιωάννου ερημίτη

<u>Το δεύτερο Θαβώρ</u>

(Το Άγιο Όρος είναι μια ιδιόρρυθμη περιοχή του πλανήτη μας)

Οι ερημίτες των σπηλαίων ήταν οι πρώτοι ασκητές του Όρους

Καρούλια Αγίου Όρους

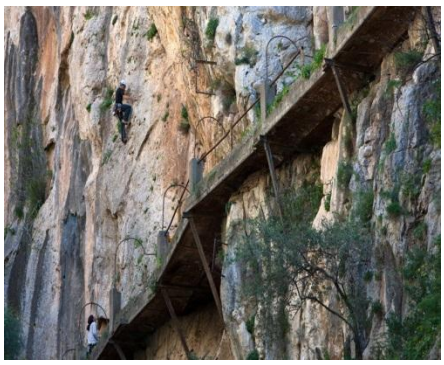

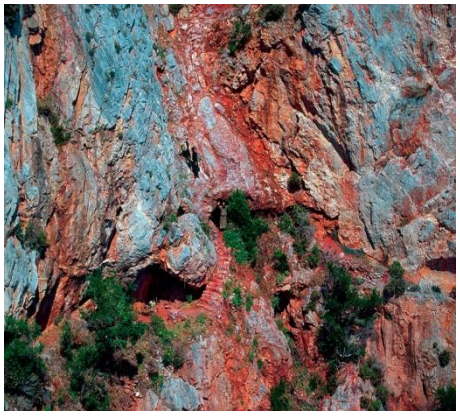

Κοτσώνας Γιώργος

Εικόνα 5. Σπήλαιο «Γιαννακούλη» - Εξωτερική Άποψη (Φωτό: Γ.Κατσιαβός)

Ο Πέτρος ο Αθωνίτης ήταν ασκητής που έζησε σε σπήλαιο έτη. Στη Χερσόνησο της Χαλκιδικής, στον Άθω, χτίστηκαν ανδρικά μοναστήρια επειδή τον 9^{ο} αιώνα μ.Χ. η Παναγία αποκάλυψε στον Άγιο ασκητή ότι θεωρεί τον τόπο αυτό κατάλληλο για μοναχούς που θα αγωνίζονται για την άφεση των αμαρτιών.

Σπήλαιο μοναχού

Ο μοναχός και το σπήλαιο του στην Ιερά μονή του Αγίου Σάββα Ηγιασμένου.
Οι Σκήτες χωρίζονται σε κοινόβιες και ιδιόρρυθμες. Οι ιδιόρρυθμες μοιάζουν με χωριά. Τα κελλιά τους ονομάζονται καλύβες. Είναι εγκατεσπαρμένα γύρω από ναό που ονομάζεται << κυριακόν>>. Το Άγιο Όρος είναι η πιο πρωτότυπη, η πιο ιδιόρυθμη πολιτεία της γης.
Κελί μοναχού

Κελί γέροντος Παϊσίου μοναχού – Παναγούδα

Το κοινόβιο μοναστήρι θεμελιώνει την Ορθόδοξη πίστη

Μέχρι τον 10^{ο} αιώνα οι ασκητές ή ερημίτες ήταν Ενωμένοι σε λαύρες. Το πρώτο μοναστήρι (κοινόβιο) είναι η μονή της μεγίστης Λαύρας. Οι ηγεμόνες της Ιβηρίας χρηματοδότησαν τη μονή των Ιβήρων.

Το Άγιο Όρος ονομάστηκε περιβόλι της Παναγίας επειδή τον 9^{ο} αιώνα μ.Χ. η Παναγία φανερώθηκε στον όσιο Πέτρο τον Αθωνίτη και του είπε ότι θεωρεί τον

τόπο αυτό κατάλληλο για μοναχούς που θα αγωνίζονται για την άφεση των αμαρτιών. Από τον 10ο αιώνα μ.Χ. χτίστηκαν ανδρικά μοναστήρια. Σήμερα είναι είκοσι. Δώδεκα ασκήτες και επτακόσια κελιά. Τον 16ο και τον 17ο αιώνες ιδρύθηκαν οι Σκήτες της Αγίας Άννης που ανήκε στην Λαύρα και των Καυσοκαλυβίων.

Έλληνες ουνίτες μοναχοί στάλθηκαν τον 17ο αιώνα στο Άγιο Όρος για να επιτύχουν την ένωση των εκκλησιών, η οποία στην ουσία θα ήταν υποταγή στον πάπα. Συχνές πυρκαγιές μονών στη διάρκεια της Τουρκοκρατίας. Τον 16ο αιώνα πυρπολήθηκε η μονή Ξηροποτάμου και τον 17ο αιώνα πυρπολήθηκε η μονή Σταυρονικήτα. Το 19ο αιώνα τα μοναστήρια ανακαινίζονται με χρήματα από εράνους.

Μονή Σίμωνος πέτρας

Τα χαράτσια που πλήρωνε το Άγιο Όρος στο Σουλτάνο ήταν βαρύτατα. Τα μοναστήρια δεν μπορούσαν να διατηρηθούν μόνο από την γεωργία. Επιβίωναν με δωρεές. Οι Ορθόδοξοι ηγεμόνες της Βλαχίας και Μολδαβίας ήταν οι βασικοί δωρητές. Οι Τσάροι και οι Γεωργιανοί βασιλείς επίσης χρηματοδότησαν την οικοδόμηση των μοναστηριών.

Αθωνιάδα Σχολή

Τον ΙΗ’ αιώνα ιδρύθηκε η Αθωνιάς Σχολή, το πανεπιστήμιο του υπόδουλου ελληνισμού.

Ι.Μ. Εσφιγμένου

Το 1981 το όρος υπέστη μεγάλες καταστροφές. Ο Εμμανουήλ Παπάς ύψωσε τη σημαία του αγώνα. Οι μοναχοί τον ακολούθησαν στον πόλεμο. Πέντε χιλιάδες γυναικόπαιδα κατέφυγαν στο Όρος. Τα μοναστήρια συλλήθηκαν. Χιλιάδες χειρόγραφα ρίχτηκαν στη φωτιά, για να θερμάνουν τους Τούρκους. Οι γέροντες μοναχοί που είχαν απομείνει στο Όρος, βασανίστηκαν και σφαγιάστηκαν και το Άγιο Όρος εκυβερνάτο από Τούρκο Καϊμακάμη. Η συνθήκη των Σεβρών αναγνώρισε την ελληνική επικυριαρχία στο Άγιο Όρος και το απάλλαξε της φορολογίας.

Σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς η άσκηση των μοναχών συνεχιζόταν αν και δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Η προσπάθεια των ορθόδοξων ασκητών είναι μια επίπονη διαδικασία που αντιμετωπίζει πολλά εμπόδια. Αυτά προέρχονται από τις δυνάμεις του κακού, από τον ίδιο τον εαυτό του. Ασκητικές πρακτικές όπως νηστεία, προσευχή, μετάνοια και εξομολόγηση ήταν τα

πνευματικά όπλα των ασκητών.

Μονή Κουτλουμουσίου

Το Βυζάντιο δεν είναι μια αυτοκρατορία που αλώθηκε. Το Βυζάντιο συνεχίζει να υπάρχει, είναι η αυτοδιοικούμενη απομονωμένη περιοχή του Αγίου Όρους. Το Βυζάντιο ζει αφιερωμένο στην Υπέρμαχο στρατηγό.

Το Άγιο Όρος διοικητικά υπάγεται στην ελληνική πολιτεία, πνευματικώς υπάγεται στο οικουμενικό Πατριαρχείο. Όλα τα μοναστήρια του Αγίου Όρους-

εκτός μονής Βατοπεδίου- ακολουθούν το ιουλιανό ημερολόγιο.

Τα μοναστήρια φημίζονται για την φιλοξενία τους. Ανέκαθεν ήταν χώροι διακονίας του συνανθρώπου. Κάθε απόκληρος της ζωής έβρισκε παρηγοριά και επέδενε τα ψυχικά του τραύματα.

Τόπος μόνωσης και περισυλλογής. Εργαστήρι μετανοίας, προσευχής και άσκησης. Με τη μελέτη της Αγίας Γραφής και τη νοερή προσευχή ο μοναχός αγωνίζεται. 6-12 κομβοσχοίνια και 100-300 μετάνοιες αποτελούν τον καθημερινό κανόνα του μοναχού.

Διάδρομος κελιών

Εδώ ο άνθρωπος ζει σε άλλον χωροχρόνο. Δεν υπάρχει άγχος και μέριμνα, η μόνη αγωνία είναι η φροντίδα για τη σωτηρία.

Οι εικόνες του Αγίου Όρους αποπνέουν ευσέβεια και οδηγούν σε κατάνυξη τους προσκυνητές.

Άξιον εστί

Η Θεοτόκος των επτά θλίψεων

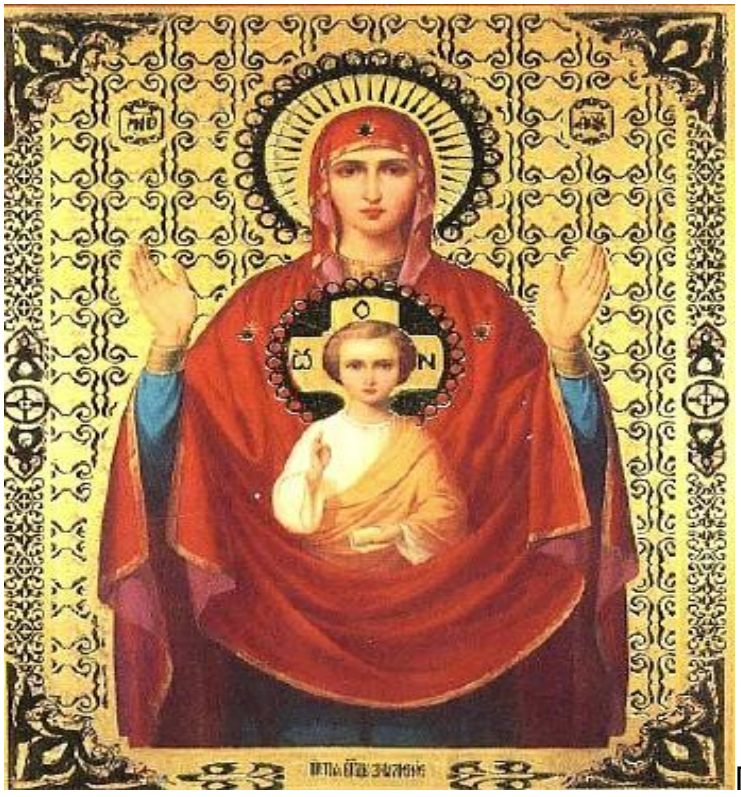

Παναγιά η παπαδική

Πορταϊτισσα

Λείψανα αγίων

Οι μεγαλύτεροι θησαυροί του Αγίου Όρους είναι τα λείψανα των Αγίων.

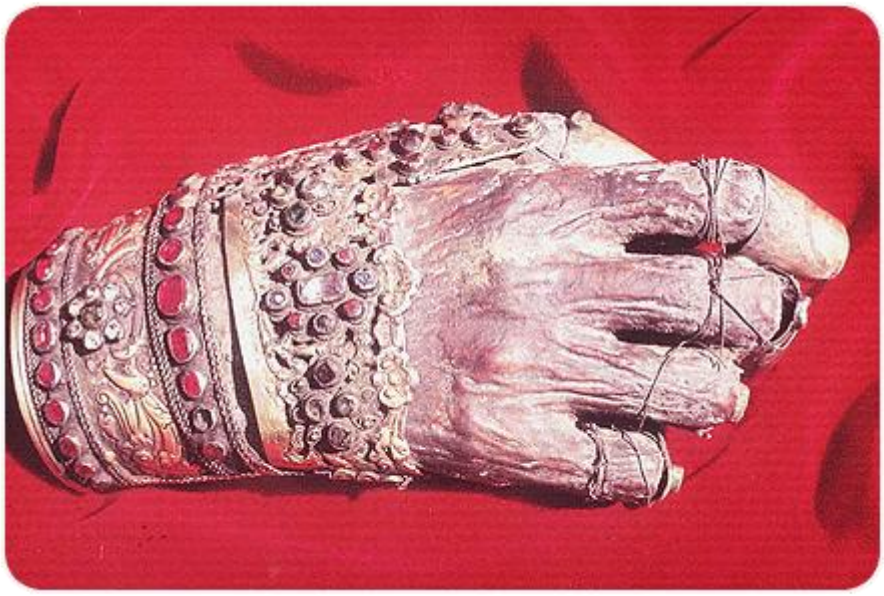

Το χέρι του Αγίου Ιωάννου

Η Κάρα του Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου. Το αυτί του διατηρείται.

Το χέρι του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου. Σχετικά άφθαρτο διατηρείται είκοσι αιώνες.

Το Χέρι της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής διατηρείται σχετικά άφθαρτο είκοσι αιώνες.

Λείψανα των Αγίων Μαρτύρων Τρύφωνος, Γεωργίου, Θεοδώρου Τήρωνος, Ελευθερίου, Χαραλάμπους και Παρασκευής.

ΠΑΤΜΟΣ
ΣΠΗΛΑΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

Το Σπήλαιο της Αποκάλυψης βρίσκεται στην Πάτμο στο δρόμο μεταξύ της Χώρας και της Σκάλας. Θεωρείται ότι το σπήλαιο αυτό είναι το σημείο όπου απόστολος ιωάννης είχε τα οράματα που κατέγραψε στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Το 1999 κηρύχθηκε μνημείο παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς από την ΟΥΝΕΣΚΟ.

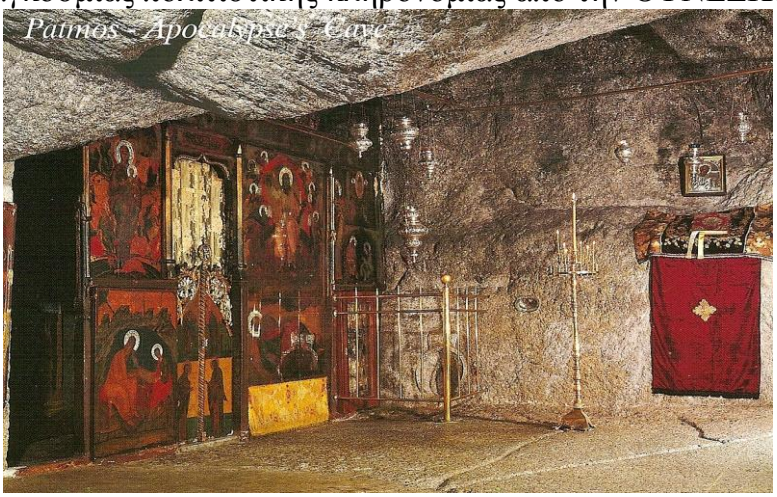

Η σπηλιά διαμορφώθηκε σε λατρευτικό χώρο από τον ιδρυτή της μονής της Πάτμου Όσιο Χριστόδουλο. Σήμερα από την είσοδο των κτιρίων της αποκάλυψης κατεβαίνει κανείς αρκετά σκαλοπάτια και πρώτα μπαίνει στον μικρό ναο που βρίσκεται ακριβώς δίπλα ενσωματωμένος με το σπήλαιο. Στα δεξιά του βλέπει τον επιβλητικό χώρο του σπηλαίου.

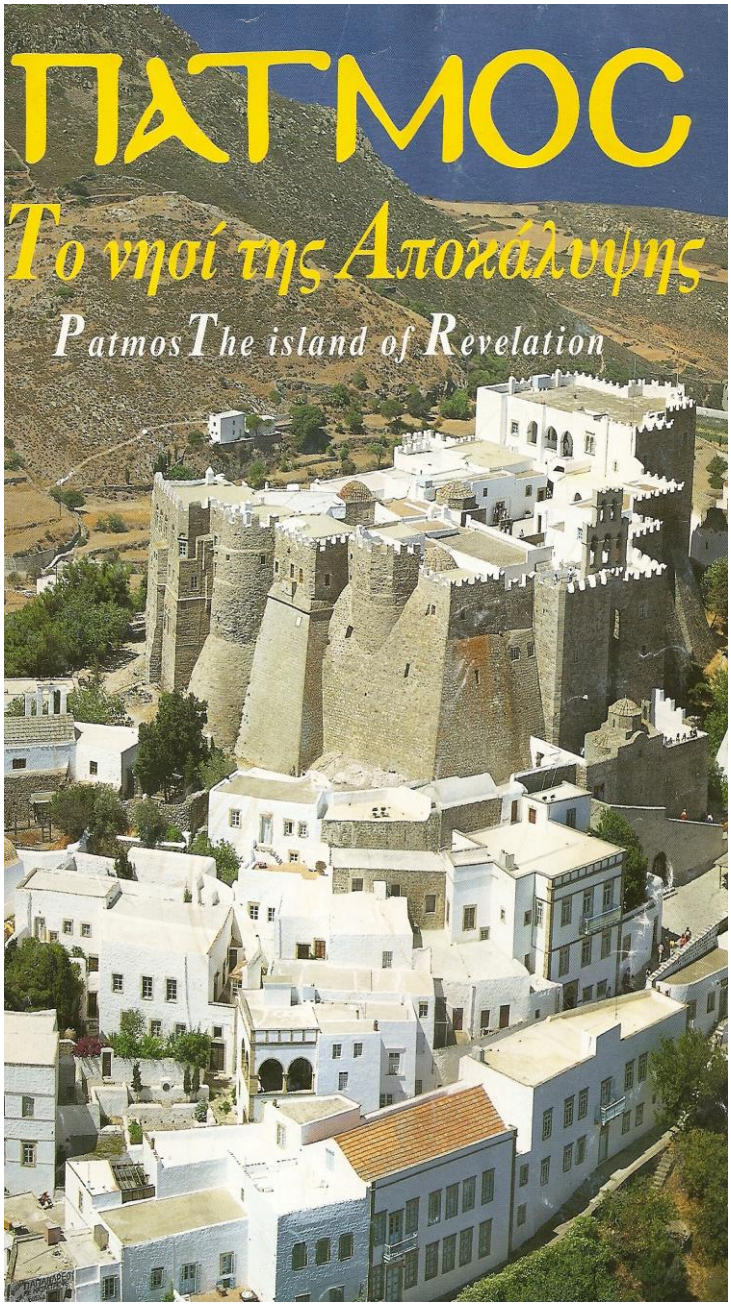

Το Σπήλαιο της Αποκάλυψης και η Μονή του Αγίου Ιωάννη που δεσπόζει σε όλο το Αιγαίο, και περιέχει ανεκτίμητα έργα και φημίζεται για τα κειμήλια της βυζαντινής τέχνης, για τα μοναστήρια της, για τις θρησκευτικές της παραδόσεις και το κλίμα κατάνυξης που επικρατεί στο νησί τις ημέρες του Πάσχα, οσο και για τα σπήλαια και τη νησιωτική ομορφιά της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ιεροί τόποι Χριστιανικοί, Βουδιστικοί, Ταοϊστικοί, Ισλαμικοί, Ινδουιστικοί, αλλά και τόποι αρχαίων λατρειών, ναοί, ιερά, μνημεία και λατρευτικά κέντρα, σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, δείγματα πολιτισμού, που μαρτυρούν τη διαχρονική και πανανθρώπινη ανάγκη της ανθρώπινης ψυχής για αναφορά στο υπερβατικό, και προσφέρονται ως ένας διαφορετικός τρόπος ανάγνωσης της ιστορίας του κόσμου.

Με την εργασία μας διαπιστώσαμε την πολυαριθμία και την ομορφιά τους.
"Ταξιδέψαμε" ενδεικτικά σε κάποιους απο αυτούς και αναρωτηθήκαμε :
Τι έψαχναν και τι ψάχνουν οι χιλιάδες των πιστών και των προσκυνητών που τα κατακλύζουν; Μήπως αναζητούν τόπους γαλήνιους για να αναζωογονηθούν πνευματικά, να ακούσουν τη φωνή του Θεού ή απλώς την καρδιά τους;
Μήπως αναζητούν την ελπίδα για κάποιο θαύμα;
Ή μήπως να θυμηθουν και να γιορτάσουν το θαύμα που έχουν μπροστά στα μάτια τους και δεν είναι άλλο απο το θαύμα της ύπαρξής μας και της ομορφιάς του κόσμου στον οποίο ζούμε;

Ιδέες, προορισμούς, πληροφορίες, και φωτογραφίες
για την έρευνά μας αντλήσαμε απο:

Βιβλιογραφία:
National Geographic: 500 Ιερά ταξίδια ζωής.
Larousse: Η παγκόσμια κληρονομιά – Gerard Denizeau
Ίχνη απο την αναζήτηση του Υπερβατικού - +Αναστασίου (Γιαννουλάτου)
World Religions – Sean McLoughlin
From goddes to mortal – Rasmila Shakya

Ιστοσελίδες Διαδικτίου:
Wikipedia, Unesco, newscientist.com, Worldheritagesite.org, archaiologia.gr. κ.α.

Περιοδικά:
National Geographic, Passport, Γεωτρόπιο, Oxygen, Geo.

<u>ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ</u>

ΣΠΗΛΑΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ
ΝΑΟΣ ΑΓ.ΓΕΩΡΓΙΟΥ-ΛΑΛΙΜΠΕΛΑ
ΠΕΤΡΑ ΤΗΣ ΙΟΡΔΑΝΙΑΣ
ΠΟ ΛΙΝ
Βάσια Στεργίου
Λαμπρινή Φελέκη

ΤΕΙΧΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ
ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΩΝ ΝΑΣΚΑ
ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΠΟΤΑΜΟΣ ΓΑΓΓΗΣ
ΣΤΟΟΥΝΧΕΤΖ
Λευτέρης Ζαρμακούπης
Νίκος Μήτσης
Σταύρος Μήτσης
Χρήστος Μήτσιος

ΠΥΡΑΜΥΔΕΣ ΤΩΝ ΜΑΓΙΑ
ΣΑΝ ΜΟΝ ΜΙΣΕΛ
ΜΕΚΚΑ
Αντρέας Στεργίου
Άρης Τζαφέρη

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΑΧΕΝ
ΝΑΟΣ ΑΓ.ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ-ΣΙΝΑ
ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΡΕΝ
ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΙΤΣΟΥΚΟΥΣΙΜΑ
ΓΚΕΜΠΕΚΛΙ ΤΕΠΕ
ΦΟΥΤΖΙ ΣΑΝ
ΤΑ ΖΙΓΚΟΥΡΑΤ
Στίβενς Βάθι
Δημήτρης Σπυρίδου
Ρεζάρτ Τέφα

ΜΑΤΣΟΥ ΠΙΤΣΟΥ
ΚΑΤΜΑΝΤΟΥ – Η ΣΤΟΥΠΑ ΜΠΟΥΤΑΝΑΘ
ΚΑΤΜΑΝΤΟΥ – Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΘΕΑ ΚΟΥΜΑΡΙ
ΚΑΤΜΑΝΤΟΥ– Η ΣΤΟΥΠΑ ΣΟΥΑΓΙΑΜΠΟΥΝΑΘ
ΜΠΑΚΤΑΠΟΥΡ – ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΗΣ ΛΑΚΣΜΙ
ΠΑΣΟΥΠΑΤΙΝΑΘ – ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΟΥ ΣΙΒΑ
Άννα Μαγγιώρου
Αιμιλία Φραγκιαδάκη
Ζήνα Τιότια
Μαρία Τζαφέρη

ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ-ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΝΑΟΣ ΛΑΜΑ
ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ
Λίντσουι Σιουε
Άννα Σταματάκη

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ
Όλγα Ντούλα (ΠΕ01)

Σας ευχαριστούμε!
Ελπίζουμε να απολαύσατε το ταξίδι!!!